

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΟΓΔΟΣ

1884

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

[ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6 - ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΦΡ. 8

Handwritten signature

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μικροασιακή
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΒΚΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Εκτ της Ασωπόρου Πανεπιστημίου, 39.

1884

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος III

Συνδρομή ετήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰαννουαρίου ἕως καὶ εἰς ἑξήματα. — Γραφεῖον διημ. Ἐπιτ. τῆς λισσ. Παιδείας τῆς 80. 22 Σεπτεμβρίου 1884

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ

(Σκιαγραφή)

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμεν. φύλλον.

III

- Καλὲ Γιάγκο, ἀλήθεια;
- Κερδήσαμε, παπάκη;
- Ἄ, τότε, πατέρα, τελείωσαν τὰ ψεύματα.

Θὰ μὲ στείλῃς εἰς τὸ Παρίσι.

Αἱ τρεῖς αὐταὶ φράσεις, κραυγαὶ μᾶλλον ἢ προσφωνήσεις ὑποδέχονται τὸν Περδίκην εἰσπερχόμενον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα τοῦ ἐτελείωσαν πρὸ μικροῦ τὸ πρόγευμά των.

Ἡ κυρία Περδίκη ἀφίνει τὴν ἐπιφυλλίδα τῆς Ἐφημερίδος, ἢ Ἀσπασία τὴν ἐπιφυλλίδα τῆς Στοᾶς, ὁ Τηλέμαχος... δὲν ἀφίνει τὸ σιγάρον του. ἐγείρονται δὲ καὶ οἱ τρεῖς καὶ κυκλοῦσι τὸν Περδίκην, καὶ σύρουσιν αὐτόν, ἢ μὲν ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἢ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου του, καὶ ὁ χαριεστατος κληρονόμος τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος καὶ τῶν πατρικῶν ἀρετῶν ἀπὸ τῆς χονδρᾶς ἀλύσειως τοῦ ὠρολογίου του.

— Τὸ μάλατε κηόλα; ἐρωτᾷ ἐκεῖνος, ποιὸς σὺς τὸ πρόφθασε;

— Ὁ καυμένος ὁ Δημήτρης ἔτρεξ' εὐθὺς καὶ μᾶς τὸ εἶπεν, ἀπαντᾷ ἡ σύζυγος τοῦ μεσίτου.

— Κ' ἐλιποθύμησ' εὐθὺς, ἴσταν τὸν στρατιώτην τοῦ Μαραθῶνος, προσθέτει ὁ Τηλέμαχος, πρόσφατον ἔτι ἔχων ἐν τῇ μνήμῃ του τὸ ἱστορικὸν γεγονός, χάρις εἰς τὰς ἀπαρτήσεις αὐτοῦ ἐρατικῶν τῆς ἑβδομάδος.

— Λέγε μας λοιπόν, πῶς ἔγεινε; ἦσαν εἰς τὴν κλήρωσιν;

— Ἐννοεῖται ἤμουν. Τὸ πῶς ἔγεινε εἶνε ἀπλόστατον. Ἐβγήκε ἀπὸ τὸ κουτί ὁ ἀριθμὸς μου, τὸν ἤκουσα ποῦ τὸν ἐφώνασαν, κ' ἐφυγὰ εὐθὺς, διὰ νὰ μὴν ἔχω συγχαρήκια καὶ ἀηδίας. Ἀλλὰ φαίνεται τὸ ἐμυρίσθηκεν ὁ κόσμος, ἀφοῦ τὸ ἔμαθε καὶ ὁ Δημήτρης.

— Οὐ! διακόπτει Περδίκης ὁ νεώτερος· ὅλοι εἰς τὸ χρηματιστήριον τὸ ἔξουρον.

— Καὶ ποιὸς ἀριθμὸς ἐκέρδησε, παπάκη, ἐρωτᾷ ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία· μήπως εἶνε ὁ δικός μου;

— Ὅχι, κόρη μου· εἶνε ὁ ἀριθμὸς ποῦ... Καὶ παρ' ὀλίγον ἠλίσθαιεν εἰς τὸ βάραθρον ἡ γλῶσσ-

σα τοῦ Περδίκη. Ἄλλ' ὁ εὐφυῆς Ἑλλην ἐκλονίσθη μόνον, χωρὶς νὰ πέσῃ, καὶ διορθῶν ἀμέσως τὴν φράσιν τοῦ ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος:

— Ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς ποῦ εἶχα φυλάξει εἰς τὸ γραφεῖον.

— Ἐπήρες τὴν ὁμολογίαν, πατέρα;

— Θὰ ἔγω ὕστερα νὰ πάγω νὰ τὴν πάρω· ἔχω καιρὸν ὡς τὸ βράδυ.

Δὲν διατρέθωμεν εἰς λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς ἀγαλλιάσεως ἣτις νέμεται τὸν οἶκον Περδίκη. Δὲν ἀναφέρωμεν τὰ πολυποικίλα σχέδια ἅτινα φύονται εἰς ἑκάστου τὴν κεφαλὴν, οὐδὲ τὰς μικρὰς καὶ μεγάλας ἀπαιτήσεις αἰτινες ἐπιπέπτουσι διὰ μιᾶς καὶ ὡς ἐξ ἐνέδρας κατὰ τῶν ἑκατὸν χιλιάδων, οὐδὲ τῶν ὑπηρετῶν τὰ συγχαρητήρια, οἵτινες εἰσορμῶσι μετὰ μικρὸν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἄλλος ἀπὸ τοῦ μαγειρείου καὶ ἄλλος ἀπὸ τοῦ ὑπερίου. Ὁ ἀναγνώστης μαντεύει πάντα ταῦτα εὐκόλως, ὑποθέτομεν ἂν δὲ δυσκολευταί εἰς τούτο, ὡς φαντασθῆ πρὸς στιγμὴν, ὅτι αὐτὸς ἐκέρδησεν τὸν πρῶτον λαχὸν καὶ τὰ μαντεύει ἀμέσως.

Ὁ Περδίκης, σοβαρὸς τὸ φαινόμενον καὶ ἀτάραχος, ἀποδέχεται τὰς περὶ αὐτὸν ἐκοιμήσεις μετ' ἡρεμίας ἐπιπέτης, ἀρκεῖται δὲ μόνον πρῶτων τὸν γενικὸν ἀναθρασμὸν διὰ προσήγων τινων μειδιημάτων καὶ ὀλίγων γενικῶν καὶ συντόμων φράσεων.

— Καλὰ! θὰ ἰδοῦμεν! Μὴν τρέχετε· ὑπομονή!

— Ἄ! εἶδες; ὑπολαμβάνει ἡ κυρία Περδίκη· ἄφησόν μοι νὰ σοῦ δώσω δύο γράμματα... — Φέρ' τα μίαν στιγμὴν, Ἀσπασία. Ἐπὶ νῶ εἰς τὸ τραπέζι καὶ τὰ ἔβαλα.

Ἡ δεσποινὶς Περδίκη ἐκτελεῖ τὴν μητρικὴν παραγγελίαν καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἵνα συγυρισθῇ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐσφράγισε διὰ τρυφερώτατου φιλήματος τὴν πατρικὴν παρειάν, κ' ἐφιθύρσει σιγὰ εἰς τὸ οὖς τοῦ πατρὸς τῆς:

— Θὰ μοῦ πάρῃς τότε διδάσκαλον τῆς Ἰππασίας;

— Ἐγὼ δὲν σὲ φιλοῦ, πατέρα, λέγει ὁ Τηλέμαχος, διότι ξέρω πῶς δὲν σ' ἀρέσει νὰ σὲ φιλοῦν, ἀλλὰ κῦτταξε! τὸ Παρίσι μου τὸ θέλω.

Καὶ ὁ Περδίκης ἐξέρχεται τοῦ οἴκου, ἀφοῦ ἀνήψε νέον σιγάρον, ἐνῶ ἡ μήτηρ του φωνεῖ πρὸς αὐτὸν φιλοστόργως:

— Μὴν ἀργήσης εἰς τὸ γεῦμα!

Ὁ Γεώργιος ἀποσφραγίζει τὰ δύο γράμματα

και ως άνθρωπος πρακτικός θεωρεί εύθης άμέσως τας υπογραφάς.

— « Η εξαδέλφη σας Βύλαλια », λέγει μεγαλοφώνως μὲν ἀλλ' οἰοεὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀποτεινόμενος, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πρώτης υπογραφῆς. Ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ εξαδέλφη μας, προσθέτει μετὰ μικρόν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του· δὲν τὴν βάζει ὁ νοῦς μου.

— Βύλαλια! ἀπαντᾷ ἐκείνη. Οὐ! θὰ εἶνε τοῦ μπάρμπα Πλία ἡ κόρη, χήρα ἡ καυμένη, . . . δευτέρα ἀνεψιά τῆς μαμάς.

Ἡ κυρία Πηνελόπη ἀποκαλεῖ τὴν μητέρα της μαμὰν μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν γηπέδων ἐκεῖνων, περὶ ὧν ἐν ἀρχῇ ἐλέγομεν.

— Δὲν τὴν γνωρίζω, δὲν τὴν εἶδα ποτὲ μου, ὑπολαμβάνει ὁ Ἰωάννης.

— Ἦλθ' ἓνα δυὸ φορὰς, . . . θὰ τὴν λησμονήσεις. Καὶ τί σοῦ γράφει;

— Τώρα θὰ ἰδοῦμεν.

Καὶ ὁ Περδίκης ἀναγινώσκει:

« Ἀγαπητέ μου ἐξαδέλφε,

» Ὁ Γεωργάκης μοῦ εἶπε τὴν κλήν σας τύ-
» γην, καὶ σὰς συγγαίρομαι μὲ ὄλην μου τὴν
» καρδίαν. Ἐχάρηκα, σὰν νὰ ἦμουν ἐγὼ. Σοῦ
» εὐχομαι τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ τὰ καλά,
» καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐνθυμηθῆς εἰς αὐτὴν τὴν
» περίστασιν καὶ τὴν πτωχὴν τὴν εξαδέλφην σου.
» Ἐρχεται χειμῶνας, καὶ ὁ καυμένος ὁ Γεωργά-
» κης μου δὲν ἔχει δεῦτερον φόρεμα. Ὁ Θεὸς νὰ
» σοῦ τὰ πληθαίγη, ἐξαδέλφε μου. Χαιρετίσμα-
» τα εἰς τὴν εξαδέλφην.

» ἡ εξαδέλφη σου

» Βύλαλια. »

— Νὰ τῆς σταίλωμε τῆς καυμένης κάτι τί, λέγει συγκεκνημένος ὁ Ἰωάννης. Συγγενῆς μάς εἶνε.

Ἡ κυρία Πηνελόπη, πολὺ ὀλιγώτερον συγκεκνημένη, ἤνοιξε τὰ χεῖλη πρὸς συζήτησιν τῶν φιλανθρώπων διαθέσεων τοῦ συζύγου της, ὅτε ἀπὸ τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας ἐκρήγνυται αἰφνης παράφωνος ἀρμονία προχείρου ὀργανικῆς μουσικῆς, ἀποτελουμένης ἐξ ἐνὸς κλαρινέτου, μιᾶς κιθάρας καὶ μιᾶς σάλπιγγος, καὶ μελωποῦσης ἄρρυθμὸν τινα καὶ προκατακλυσμιαίαν πόλκα, εἰς πανηγυρισμὸν τῆς μεγάλης ἡμέρας.

— Τὰ εἶπαν ἄλλοι! τὰ εἶπαν ἄλλοι! φωνεῖ ὀργίλη πρὸς τὸν ὑπηρετὴν ἡ κυρία Πηνελόπη. Διῶξέ τους!

— Ἄφησέ τους, ψυχὴ μου! παρατηρεῖ μεγαθύμως ὁ Γιάγκος, πτωχοὶ ἄνθρωποι εἶνε. Νά! προσθέτει ἀμέσως στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπηρετὴν, δός τους τρία φράγκα, καὶ πές τους, τοὺς εὐχαριστοῦμεν.

— Ἀφέντη, καὶ εἰς ἄλλα! ἀκούεται μετὰ μικρὸν ἔξωθεν τριπλὴ καὶ ὀμόφωνος εὐχὴ, πολὺ ἀρμονικώτερα τῆς προτέρας μουσικῆς συμφωνίας.

Οἱ μουσικοὶ ἀπέρχονται καὶ ὁ Περδίκης ἀναγινώσκει τὴν δευτέραν ἐπιστολήν:

« Ἀξιότιμε κύριε!

» Ἐπεκρότησα πάντοτε εἰς τὴν πρόοδόν σας,
» καὶ χαίρω, ὅτι πρῶτος ἴσως πάντων σπεύδω νὰ
» σὰς ἐκφράσω τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου
» διὰ τὴν σημερινὴν εὐνοίαν τῆς τύχης. Ἐπί τῇ
» εὐκαρίᾳ δὲ ταύτῃ συγχαρησάτε με νὰ σὰς
» ἐνοχλήσω μὲ μικράν τινα παράκλησιν. Ἐγὼ
» ἀνάγκην μικροῦ δανείου τριῶν χιλιάδων δραχ-
» μῶν, διὰ νὰ ἐτοιμάσω τὰ ἐνδύματα τῆς θυγα-
» τρός μου τὴν ὁποίαν νυμφεύω μετὰ ἓνα μῆνα.
» Δὲν ἔχω ἄλλην ἀσφάλειαν ἐκτὸς τῆς υπογρα-
» φῆς μου. Ἰποθέτω δέ, ὅτι σεῖς ὁ ὁποῖος τόσο
» μὲ γνωρίζετε, γνωρίζετε ἐπίσης ὅτι εἶνε ὑπο-
» γραφὴ τιμίου ἀνθρώπου. Ἐλπίζω νὰ μοῦ ἀ-
» παντήσετε δύο λέξεις εὐνοϊκάς.

» Ὅλος ὑμέτερος

Θ. Ξυλούρης. »

— Αὐτὸς ποῦ ἦτον βουλευτὴς μιὰ φορὰ; ἐρωτᾷ ἡ κυρία Περδίκη.

— Αὐτότατος! λέγει προτάσων συνισταμένα τὰ χεῖλη του καὶ ἐπινεύων σοβαρῶς τὴν κίφωλὴν ὁ σύζυγός της. Τὸν ἐνθυμοῦμαι ἐδῶ καὶ πέντε χρόνα. . . πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί! Ἦθελε πολιτικά, βλέπεις! Τὸν ἐπίσπευσε ἡ μιῦγα νὰ κάμῃ ἐπιβρόχιον, διὰ νὰ γείνη ὑπουργός. Εἶχε μερικὰ παραδάκια τοῦ τάφαγαν οἱ κομματάρχαι, καὶ τώρα δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τ' ἀσπρόβροχα τῆς κίφης του.

— Καὶ ὅμως κάθε βράδου, παρατηρεῖ ἡ Κ. Πηνελόπη, ἐνῶ μειδιάμα ὀξύγλυκο κυμαίνει τὸν ἐπὶ τοῦ ἀδρού της; χεῖλους ἐπανθούοντα μύστακα, κάθε βράδου ἡ κυρία του μὲ ταις κόραις του εἶνε ἡ πρώτη καὶ καλλίτερη εἰς τὸ Φάληρον. Πῶς τὰ καταφέρουν;

— Ὅτι νὰ σοῦ πῶ σὲ γελῶ. Ποῖος ξέφει πόσα τέτοια γράμματα θὰ ἔχῃ ὡς τώρα γραμμένα ὁ ἄνδρας της.

— Αἶ, καὶ θὰ τοῦ δανείσῃς τώρα σὺ . . . ;

— Νὰ ἰδοῦμεν. Ἄν ἔχῃ ἀσφάλειαν.

— Ἀποῦ σοῦ γράφει ὅ,τι δὲν ἔχει ἄλλην ἀπὸ τὴν υπογραφὴν του.

— Αὐτὸ εἶνε ἓνας λόγος. Ὅλοι εἰς τὴν ἀρχὴν ἔτσι λέγουν. Κάτι θὰ τοῦ βρίσκειται.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κρούεται ἡ θύρα, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ὁ ὑπηρετὴς λέγων:

— Αὐθέντη, ἓνας κύριος σὰς ζητεῖ.

— Πήγαίνέ τον ἔς τὴν σάλα! παραγγέλλει ἡ κυρία.

Ὁ Περδίκης ἐξέρχεται καὶ μετὰ τινα λεπτά ἐπιστρέφει φωνῶν ἐν ἀγανακτήσει:

— Αἶ! μὲ παρασκότισαν!

— Ποῖός ἦτον; ἐρωτᾷ περιέργως ἡ σύζυγός του.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις; ἓνας παλαιὸς φίλος μου. Ὁ Περδίκης ἀποσιωπᾷ ἐντελῶς ὅτι ὁ παλαιὸς

φίλος του συνυπηρέτει ποτὲ μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ καφενείῳ.

— Καὶ τί σὲ ἤθελε;

— Τί μὲ ἤθελε! δὲν τὸ καταλαμβάνεις; Ἦθελε νὰ τοῦ βάλω χρήματα. . . ν' ἀνοίξῃ καφενεῖον.

— Μὴ χειρότερα. Δανεικὰ τὰ ἤθελε;

— Ἄ, μὰ! Ἦθελε νὰ μὲ κάμῃ σύντροφον.

Ἡ κυρία Πηνελόπη διαβρῆγνυται εἰς ἀσθεστον γέλωτα, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ, ἵνα μεταβῇ εἰς παραλαβὴν τῆς εὐτυχούς ὁμολογίας του, βτε ὁ ὑπηρετὴς εἰσέρχεται καὶ πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, φέρων διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπιστολήν, καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἄλλης ὑπερμέγεθος δέμα βιβλίων.

— Τί εἶνε πάλιν αὐτά! ἐρωτᾷ ὁ Περδίκης.

— Ἐνα παιδί τὰ ἔφερε. Εἶνε ἔξω, καὶ περιμένει, λέγει, ἀπάντησιν.

Ὁ Γιάγκος ἀνοίγει τὸ γράμμα καὶ ἀναγινώσκει:

« Ἐγγενέστατε κύριε.

» Ἡ τιμὴ μου εἶνε εἰς χεῖρας ἐχθροῦ μου. Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὁ ταλαίπωρος, ποῖα ἡμέρα μοῦ » ἐξημερώνει. Διὰ σὰς ἐμεδίδιασε σήμερον ἡ τύχη » δι' ἐμὲ, ἀλλοίμονον! ἡ τύχη δὲν ἔχει πλέον » μειδιάματα. Αἶ! ἑκατὸν δραχμάς γελαίας, δι' » ἑκατὸν γελαίας δραχμάς κινδυνεύει ἡ προσω- » πική μου ἐλευθερία. Αὐτὰς τὰς δραχμάς τὰς » ζητῶ ἀπὸ σὰς. Μὴ μοῦ εἰπήτε ὄχι, μὴ μοῦ » τὸ εἰπήτε! Ἡ εὐτυχία εἶνε φιλόνητος καὶ » γενναία. Δὲν σὰς ζητῶ ἔλεος. Σὰς στέλλω εἰ- » κοςιν ἀντίτυπα τῶν ποιημάτων μου. Ἀδελφῶ- » σπτε τὴν μουσάν μου μὲ τὸν πλοῦτόν σας. Ὁ » κομιστὴς ἀναμένει ἀπάντησιν.

» Συννεφάκος. »

— Συννεφάκος; ἐρωτᾷ ἡ Κ. Περδίκη, ποῖος εἶν' αὐτός;

— Ἐνας κακομοίρης. . .

— Καὶ τί δουλειὰν κάμνει;

— Δὲν τὸ ἤκουσες ἀπὸ τὸ γράμμα του; στίχους γράφει.

— Καλὰ, γράφει στίχους, τὸ ἐκατάλαβα· ἀλλὰ π' ἔργον ἔχει; πῶς ζῆ; Οἱ στίχοι του δὲν πιστῶ νὰ τὸν τρέφουν.

— Πουλεῖ τὰ βιβλία του, ὅταν εὖρῃ ἀγοραστὰς, δανείζεται ἀπὸ κανένα, ὁ ὁποῖος δὲν τοῦ ἰδάνεισε ἄλλην φορὰν, γράφει γράμματα συγκεκητικά. . .

— Τί νὰ εἰπῶ τοῦ παιδιοῦ, ἀφέντη, ποῦ στέκει ἔξω; ἐρωτᾷ, δειλῶς διακώπτων, ὁ ὑπηρετὴς.

— Νά! ἀπαντᾷ ὁ Περδίκης μεγαλοπρεπῶς. Δὸς του ἓνα πεντάρι, καὶ δὸς του καὶ τὰ βιβλία του πίσω. Τὸν εὐχαριστοῦμε, πές, πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἔχομε ἔς τὸ σπῆτι βιβλιοθήκη νὰ τὰ βάλωμε.

— Ἦ ὦρα περνᾷ, προσθέτει, στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, κ' ἐγὼ πρέπει νὰ πάγω νὰ φροντίσω διὰ τὴν ὁμολογίαν μου.

— Δὲν ἔχεις τώρα καιρὸν, παρατηρεῖ ἡ κυρία. Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμένον. Ἄφησε πηγαίνει τὸ ἀπομεισημέρον.

— Δὲν σοῦ λέγω. . . , ἀλλὰ ἤθελα νὰ τελειώσω μίαν ὥραν ἀρχήτερα. Δὲν ἤξευρε κανεὶς τί ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ.

— Τί θὰ συμβῇ; Αἶ ὁμολογία εἶνε κατατεθειμένη, λέγουν τὰ γραμμάτια, εἰς τὸ τραπέζι-τικὸν κατὰστημα τοῦ κ. Μαυρίδου. Ἐως τὸ βράδου ἔχεις καιρὸν νὰ παραλάβῃς τὸν ἀριθμὸν μας.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε καλὰ καὶ ἄγια, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ. . . Ἐγὼ λέγω νὰ πεταχθῶ μίαν στιγμὴν. Δὲν θ' ἀργήσω.

Καὶ ὁ Γιάγκος λαμβάνει τὸν πῆλόν του καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν θύραν, ἐνῶ ἡ σύζυγός του φωνάζει κατόπιν του:

— Μὴν ἀργήσης.

— Δὲν πιστεύω ἂν ὅμως ἀργήσω, μὴ μὲ περιμένετε.

Ὁ Περδίκης ἀνοίγει τὴν ἐξώθυραν, ἀλλὰ συναντᾷται ἐπὶ τῆς φλῆς πρὸς ἄνθρωπον τινα παραδόξου ἐξωτερικοῦ, ὅστις τὴν αὐτὴν ἐκαίτην στιγμὴν ἔκρουε τὴν θύραν.

Ὁ ἐπισκέπτης εἶνε ὕψηλόν μᾶλλον ἀναστήματος, ἰσχνός ὡς οἱ λεπτοὶ καὶ ἀγαμφοροὶ στάχεις τοῦ ἐνυπνίου τοῦ Φαραώ, ῥυπαρὸς τὴν ἐνδυμασίαν, ἀξέριστος, ἀνικτος, καὶ θρασὺς τὸ ἦθος μ' ὄλην αὐτοῦ τὴν φαινομένην κατὰκτωσιν.

— Τί ἀγαπᾷτε; ἐρωτᾷ ὁ Ἰωάννης.

— Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ Κ. Περδίκης;

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι. Τί ἀγαπᾷτε;

— Ἄ! ἡ εὐγενία σας εἰσθε; Ἐγὼ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Καὶ ὁ ἀνικτος κύριος δρᾷττεται διὰ τῶν ῥυπαρῶν του δακτύλων τῆς χειρὸς τοῦ Ἰωάννου καὶ σείει αὐτὴν μετὰ προδῆλου συγκινήσεως, προσθέτων,

— Ἐπεθύμουν νὰ σὰς ἀμείψω μίαν στιγμὴν ἰδιαιτέρως.

— Μὲ συγχαρεῖτε. . . δὲν ἔχω τώρα καιρὸν, ἔχω κάπου νὰ πάγω, καὶ βιάζομαι. . . , ἀπαντᾷ ὁ Περδίκης ἐξερχόμενος εἰς τὴν ὁδὸν καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου. Ἄν ἤθελατε νὰ περάσετε ἀργότερα. . . πρὸς τὸ ἐσπέρας. . . Ποῖος εἰσθε, παρακαλῶ; δὲν ἔχω τὴν τιμὴν. . .

— Εἶμαι δημοσιογράφος! ἀπαντᾷ ὁ ἀγνώστος μετὰ πολλῆς αὐταρκείας. Ἐκδίδω τὴν Ἀλογομυγαν, σατυρικὴν ἐφημερίδα. . . τὴν γνωρίζετε, βέβαια;

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ; τὴν ἀγοράζω τακτικώτατα καὶ μὲ διασκεδάζει πολὺ. Τοῦ λόγου σας λοιπὸν εἰσθε ὁ συντάκτης; Χαίρομαι, χαίρομαι!

— Ἐὐχαριστῶ.

— Καὶ τί ἠμπορῶ νὰ σὰς χρησιμεύσω; ἐρωτᾷ ὁ Ἰωάννης, μὲ ἦθος ἀνθρώπου κερδῆσαντος ἑκατὸν χιλιάδας δραχμῶν, καὶ διατεθειμένου νὰ προστατεύσῃ κάπως τὴν δημοσιογραφίαν.

— Να μου χρησιμεύσετε ; σεις εις εμέ ; άντερωτά ό έκδότης του σατυρικού φύλλου, μειδιών έν πληρει και διάπαιττω συνειδήσει της ισχύος του. Τίποτε επί του παρόντος. Εγώ ήμπορώ να σας χρησιμεύσω, και διά τούτο ήλθα να σας ιδώ... να συνεννοηθώμεν, άν θέλετε.

— Με μεγάλην μου ευχαριστιαν, άπαντά ό μεσίτης, και άνακόπτει προς στιγμήν τό βήμα του. Περí τίνος πρόκειται ;

— Κύριε Περδίκη, ύπολαμβάνει ό δημοσιογράφος, έχετε έχθρούς !

— Ημπορεί. Κόσμος είναι αυτός. Καί φίλους έχει κανείς και έχθρούς . . .

— Ναι, βέβαια, βέβαια. Αλλά του λόγου σας έχετε κακούς έχθρούς. Σας κατατρέχουν πολύ, σας κακολογούν, θέλουν να σας βλάψουν εις την κοινωνίαν. Χθές μου έφεραν μίαν διατριβήν εναντίον σας τρομεράν !

— Διατριβήν εναντίον μου ; και τί έχουν να μου ειπουν ;

— Φοβερά πράγματα. Διακόσια φράγκα πληρώνουν να την καταχωρίσω. Αλλά εγώ δεν ήθέλησα να τό κάμω, πριν συνεννοηθώ μαζί σας. Όπως αυτοί έχουν τόσον συμφέρον να δημοσιευθ ή ή διατριβή των, ίσως έχετε και σεις, έτυλο λογισθηνα, να μη δημοσιευθ ή. Ωστε . . . άν θέλετε . . .

— Τι να θέλω ;

— Να μη δημοσιεύσω την διατριβήν των . . .

— Δεν με μέλει. Δημοσίευσε, άδελφέ, ό,τι θέλεις. Δεν ιδρώνει έμένα τό αυτί μου από αυτά τά πράγματα. Δεν μ' έκαμε ό τύπος ό,τι έγεινα, ούτε θά με χαλάση απ' ό,τι είμαι. Αύτά είναι διά τούς κουτούς.

— Νομίζω, άπατάσθε, κύριε Περδίκη. Εγώ, με πολύ όλιγωτέραν θυσίαν εκ μέρους σας θά έπεθύμουν να μη φανούν εις την δημοσιότητα . . . όπως δήποτε δυσάρεστον πράγμα θά ήνε . . . Με πενήντα φράγκα μόνον . . .

Ό Περδίκης ίσταται και πάλιν, διότι έφθασεν ήδη πλησίον του τραπέζιτικού γραφείου, θθεν ήγόρασε την όμολογίαν του. Η μορφή του γίνεται κάπως σκεπτική, άλλ' αθηράζει άμέσως. Τά πενήντα φράγκα δεν του φαίνονται πολλά, συλλογίζεται δε ως φρόνιμος άνθρωπος και πεπειραμένος Έλληνα, ότι καλύτερον είναι να μη γείνη περί αυτού λόγος δημοσιογραφικός.

— Δεν μου λέγεις, άδελφέ, φωνεϊ τέλος φαιδρως προς τον δημοσιογράφον, ότι θέλεις πενήντα φράγκα ; Να τα, μάτια μου ! προσθέτει, έξάγων αυτά εκ του χαρτοφυλακίου του, πάρτα και με γεία σου ! Πιέ, άν ήλεις και μίαν παραπάνω εις την τύχην μου. Ξεύρεις έκέρδησα σήμερα τον πρώτον λαχόν.

— Τό έγνώριζα ! άπαντά σοβαρός ό ιδύντιωρ της κοινής γνώμης, και άπέρχεται ύπόπτερος . . .

Η κυρία Πηνελόπη, ήν αφήκαμεν μόνην πρό μικρού, λαμβάνει έν μυθιστόρημα, κάθηται ναγιλάως επί του άνακλίντρου και αναγινώσκει. Αλλά αναγινώσκει μηχανικώς, χωρίς σχεδόν ν' αντιλαμβάνεται. Ό νύξ της είναι άλλου. Αί έκάτον χιλιάδες παρεμβαίνουν διαρκώς μεταξύ των όφθαλμών της και των γραμμών του βιβλίου, και ή φαντασία της μεθίσταται από σχεδίου εις σχεδίου και από έπίνοιας εις έπίνοιαν. Τό προσφιλέστερον όμως των όνειρων άτινα πλάττει γρηγορούσα ή κυρία Περδίκη, είναι να ταξιδεύση. Αφότου ένυμφεύθη δεν είδεν Ευρώπην. Και την έπεθύμει τόσον, οτε ήτο έτι δεσποινίς ! Προσεπήθησεν επανειλημμένως να πείση εις τούτο τον σύζυγον της, άφ' ότου μάάλιστα ήρχισαν τιμώμενα και ύπερτιμώμενα τά άνακαλυφθέντα εκείνα γήπεδα. Αλλά ό Περδίκης είναι πρακτικός άνθρωπος.

— Τά χρήματα, άπάντα πάντοτε, που ζεθεύονται 'ς τό ταξίδι, δεν φέρουν τόκο.

Και ή Πηνελόπη κερητεύει άκουσα των σκεδίων της και κατέπνιγε προς ώραν τούς πόθους της.

Τώρα όμως, τόρα δεν έχει πλέον ό Γιάγκος να να είπη τίποτε. Θά της δώση βεβαίως δεκαχιλιάδας, να μεταβή τουλάχιστον έως τούς Πιαισίους. Εκεί θά κάμη και τά χειμερινά της ένδύματα, καλύτερα, έννοείται, και εύηθέστερα παρ' εις τάς Αθήνας, και θά έχη τοιουτοτρόπως ή οικονομίαν.

Κατά φυσικώτατον δε συνειρμόν ιδεών άρχίζει άμέσως ή κυρία Περδίκη να δημιουργή έσθητας, και επανωφόρια, και πίλους, και πετάσσους και τρίχαπτα, και ταινίας, να κόπη, να βάρτη, να συμφωνή τιμάς, να δοκιμάζη φορέματα ένώπιον μεγάλων κατόπτρων, διπλών και τριπλών, να κομψεύεται επισταρίως ένώπιον των παρισινών ραπτειών και να άκούη μετά προσπεποιημένης και μετρίωφρονος αιδούς τάς προς τά σαμντικά της κάλλη κόλωναίς των.

Από του ευχαριστου αυτού όνειρου άψυπνίζει αυτήν αίφνης ό υίός της, επιστρέφων από του καφερείου όπου έπαιζε σφαιριστήριον, και φωνών από της θύρας :

— Α, μητέρα ! Ξεύρεις ότι τό πράγμα άρχισε να γίνεται άστεϊον ;

— Τι είναι, παιδί μου ;

— Όλοι οι φίλοι μου ήθελαν να τούς κάμω τό γεύμα. Αλλοι ήθελαν άναεικά, άλλοι . . .

Ό Περδίκης άποσιωπά, ότι οι άλλοι αυτοί εκζητούν την επιστροφήν δανεισθέντων.

— Ξάν να είχα κερδήσει εγώ, προσθέτει μετ' όλιγον, τον πρώτον λαχόν.

— Τόν καύμενον τον Τηλέμαχον ! έννοια σου, και θά πώ εγώ του μπαμπά σου να σου δώσ ή κάτι τι διά τά έκτακτά σου έξοδα.

— Κ' έμένα, μαμάκι, έρωτά ή την στιγμήν

έκείνην άκριβώς εισερχομένη Ασπασία, δεν θά μου πείση τίποτε από τας έκάτον :

Πριν ή άπαντήση ή Κυρία Περδίκη, εισέρχεται ό υπήρέτης, κομίζων δύο έπιστολάς και μίαν κολλοσιαιαν άνοδοσμένην.

— Ακόμη γραμίματα ; φωνεϊ ή οικοδέσποινα. Καλά ! Βάλε τα εκεί, επάνω εις τό τραπέζι. Καί αυτό τό μπουκέτο ποιος τό έφερε ;

— Ό περιβολάρης, κυρία. Σας συγχαίρεται, λέγει, και εις άλλα.

— Τό πήρε και αυτός μυρωδιά ; μη χειρότερα ! παρατηρεί ό Τηλέμαχος.

— Δός του πέντε φράγκα, Νικόλα, και πές του, τον ευχαριστούμεν.

Μόλις έξήλθεν ό Νικόλας, και παρίσταται εις την θύραν του έντακτορίου ανθρώπος τίς του λαού, γυδιαίν έχων την όβην και τας κνήμης γυμνάς, κοντά ; δε και στενάς φορών άναξυρίδας μέχρι γονάτων, έρεστρίδα με διπλήν σειράν σφαιροειδών και θυστανιωτών κομβίων και πετάσσον εκ πιλήματος άμορφον και άποτετριμμένον. Διά της μιάς αυτού χειρός κρατεί ράβδον χονδράν, διά της άλλης δε ανακινίζει από των τεσσάρων του άκρων μανδύλιον ρυπαρόν, εις ου τό βάθος κραταλίζουσιν όλιγα κέρματα.

— Καλώς τά χαίρεσθε, κυρά ! λέγει ό νέηλος, βλέπων έστρωμένην την τράπεζαν. Ό Θεός να σας να πληθαίνη ! τό μάθαμε δά κάτω 'ς τό παζάρι όλοι μας, και τό καταχαρήκαμε ; μάρτυς μου ό Θεός ! του άξιζε του Κύρ Γιάγκου, αλήθεια, γιαντ' είναι καλός άνθρωπος και καλός πατριώτης. Αί ! 'ς της άλλαις εκλογαίς θά τον έχωμε πρώτο σύμβουλο, χωρίς άλλο.

— Βύχαριστούμεν, άπαντά δειλώς ή κυρία Πηνελόπη, πέσομένη σχεδόν την προστατευτικήν εκείνην οικειότητα της φράσεως ; και προσθέτει άμέσως :

— Τι άγαπάτε ; τον Γιάγκο θέλετε ; δεν ήλθ' άκόμη.

— Δεν πειράζει, κυρά ! αφού είσθε ή ευγενία σας, τό έδω κάμνει. Βίνε γιά μετ' φτωχή οικογένεια . . . ό,τι προαιρείται ό καθείς . . .

Και ό μέλλον κομματάρχης του Κ. Περδίκη άνοίγει διά των δυό του χειρών τας άκρας του μανδηλιού και πλησιάζει δύο βήματα προς την οικοδέσποιναν.

— Νικόλα ! φωνάζει ή κυρία, δόςτε πέντε φράγκα του κυρίου . . . πώς ονομάζεσθε, παρακαλώ ;

— Κωνσταντίνος Φυσέκης, κυρά !

— Του κυρίου Κωνσταντίνου.

— Όχι, να μου τά δώσ η, κυρά, όχι ! 'Σ τό μανδηλι να τά βίξη παρακαλώ. Αυτό είναι χρέματά τ'ερά, κ' εγώ δεν τά πιάνω 'ς τό χέρι μου.

Ό Νικόλας άποθέτει εις τό μανδηλιον τό πένταφραχον, άτενίζων έκπράστικώτατον και γνώ-

ριμον βλέμμα επί τον εύσυνείδητον έρανιστήν, όστι ; άποχαιρετά και άπέρχεται.

— Ξεύρεις, μητέρα, ότι άν πηγαίνη έτσι τό πράγμα, αι έκάτον χιλιάδες θά γείνουν πολύ γρηγορά παραμύθι ;

— Αί, καλά ! άπαντά μειδιούσα ή μήτηρ του. Ό άνθρωπος πρέπει να βοηθ ή, όταν ήμπορ ή και όσον ήμπορ ή. Μ' έκάτον και με διακόσια φράγκα δεν θά μας λιγοστεύσουν, παιδί μου, κ' έννοια σου.

— Έμένα μου έρχεται μία ιδέα, ύπολαμβάνει ό νεαρός Περδίκης, διαβήρηγνύμενος εις γέλωτα. Να βάλωμε μίαν είδοποίησιν αύριον εις την έφημερίδα, ότι παρακαταθέτομεν τό ποσόν εις ένα συμβολαιογράφον, εις μίαν τράπεζαν, — άδιόφορον που — και να κοπιάζ η ό κόσμος να πληρώνη, ως ποί να τελειώσουν. "Ετσι" μου φαίνεται, θά εύρούμε τουλάχιστον την ήσυχίαν μας.

— Στάσου δά πρώτα να τας πάρωμεν, και ύστερα σκεπτόμεθα, άπαντά, γελώσα επίσης ή μήτηρ.

— Ού καύμενε Τηλέμαχε ! λέγει ή δεσποινίς Ασπασία, τί άνασταίς που λές !

— Κότταζε που τό πίστευσε κ' έφοβήθηκε ! ύπολαμβάνει αίφνης και γελά έτι θυρωιδέστερον. Έννοια σου, Ασπασία ! έννοια σου, και ό μπαμπάς τέτοιους χωρατάδες άνοστους δεν τούς κάμνει. Αλήθεια, μητέρα, δεν τρώμε ; Είνε μία περασμένη.

z'

Η οικογένεια Περδίκη άπέκαμε να περιμένη τον άρχηγόν αυτής και κάθηται εις την τράπεζαν. Τό γεύμα, έννοείται, είναι φαιδρότατον, και οι δαιτυμόνες όμιλητικώτατοι.

Η Κ. Πηνελόπη ύφώνει ήδη τό ποτήριόν της, προπίνουσα εις ύγιαν του συζυγου της και εύχομένη και εις άλλα, οτε ό Περδίκης άνοίγει καταγώδως την θύραν και ένσκήπτει ως κεραυνός εις την αίθυσαν. Η μορφή του είναι πορφύρα, οι όφθαλμοί του άπλανείς, τό βήμα του βαρύ, και αι χείρες του κινούνται ως πτέρυγες άνεμομύλου. Δεν λέγει λέξιν, αλλά καταπίπτει επί μιάς καθέδρας, και άσθμαίνει κοπιωδώς, ως φύσα σιδηρουργείου.

— Τι είναι ; φωνεϊ άνακηδύσα από της έδρας της ή σύζυγός του. Τι τρέχει ; τί έπαθες ;

Ό Περδίκης προσπαθεί να όμιλήση, άλλ' ή φωνή του εκπνέει εις τον λάρυγγά του.

— Δός μου έδώ ένα ποτήρι νερό, Ασπασία ! κρυγάζει ή Κ. Πηνελόπη. Γρηγόρα ! "Ελα !

Και ποτίζει τρυφερώς τον συμβίον της.

— Μά τί τρέχει λοιπόν ; λέγε μου ! έρωτά και πάλιν.

— Τι να τρέχη, άδελφή, άπαντά τέλος, άνακτών την φωνήν του ό Ιωάννης. Τό κέρδος μες . . .

— Αί;
 — "Έγινε...
 — Τι;
 — Κα— πνός!
 — Με τὰ σωστά σου είσαι; τί είν' αυτά; τί
 "Ο είπη: Έγινε καπνός;
 — Θα είπη, ότι ή όμολογία μας δεν είχε
 πληρωμένη την τελευταία δόση.
 — Καί τί μ' αυτό;
 Δεν είνε άκριβώς γνωστόν, τί άπάντησεν ο
 Περόδικης εις την έρώτησιν ταύτην της συζύγου του.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΙΑ

[Μυθιστορία της Κυρίας Henry Grunilla.
 Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμκου].

ΙΑ'

Έπληθον αί διακοπαι των μαθημάτων, και ή
 Λουίζα, έχουσα την έπαρσιν κόρης συμπληρω-
 σάσης τό δέκατον πέμπτον έτος της ηλικίας της,
 επανήλθεν εις την μητρικήν οίκίαν. "Ητο ως και
 πριν άλλον τι ίσχυή, αλλά τό πρόσωπόν της
 έφαινετο ότι θα γίνη εύάρεστον, και τοι προφανώς
 ή φύσις την είχε προωρισμένην να μη υπερβή τό
 μέτριον.

"Η Μαρκέλλα μετά πολλής χαράς είδεν επαν-
 ελθούσαν την Λουίζαν. "Η άγνή ψυχή της ούδό-
 λως ύπώπτευσεν τὰ κακά αίσθήματα, και ή Λουίζα
 ήτο ή πρώτη αυτής εύεργέτρια. "Ότε τό έφημον
 παιδίον είπε « Κυρία » την κυρίαν Φαβρού, σφέ-
 δρα εξοργισθείσαν ένεκα τούτου, την είπεν ουχι
 διότι κατεπιέζετο υπ' αυτής, ουδέ ίν' αποδείξη την
 άγανάκτησιν της, άλλ' άπλως διότι ένόησεν ότι,
 επειδή δεν ήτο μήτηρ της, δεν ώφειλε και να την
 λέγη μητέρα. "Η Μαρκέλλα ήτο ελκρινής και
 δεν ήδύνατο ο'δε ήθελε να ψεύδεται προς τους
 άλλους πολύ δε μάλλον προς εαυτήν.

"Αλλ', ως είχε προσβή ή κυρά Ζαλίνη, ή Λουί-
 ζα μετ' ου πολύ εύρε την μητρικήν οίκίαν πάρα
 πολύ μικράν. "Η κλίνη της Μαρκέλλας, ήτις μέ-
 χρι τούδε συμμετείχε του μόνου ύπάρχοντος δω-
 ματίου, εξωρίσθη εις μικρόν τι σκοτεινόν δωμά-
 μάτιον, και άντ' αυτής έστρυσαν μικράν κλίνην
 νεάνιδος κομψοτάτην, δώρον μητρικόν άποσπα-
 σθέν δια μυρίων θωπειών και κολακειών. "Η κο-
 ρασις ουδέν είπε, διότι κατά μικρόν κατελήμβα-
 νεν αυτήν αίσθημα βαθύ ταπεινώσεως, και ή ού-
 δένεια του άλλου βίου της του άνευ τινός έλπίδος
 παριστατο ένώπιόν της όσημέραι εύκρινεστέρα.
 "Η δε Λουίζα δεν απέκρυπτε τās σχέσεις της: τό
 παρθηγαγωγείον, ως συνήθως, επήχρισεν μεν αυ-
 τήν δι' έξωτερικής τινος λαμπρότητος και κομ-
 ψότητος περί τό φέρεσθαι, άλλ' όμως ανέπτυξε

τά φυσικά ελαττώματά της. Πάσα έσωτερική μα-
 θήτρια περί ουδενός άλλου φροντίζει ή περί αυ-
 τής και μόνης, αί πράξεις της αυτήν και μόνην
 ένδιαφέρουσιν, άρκείται μόνον εις τό να μη πα-
 ραβαίγη τον κανονισμόν του σχολείου, τὰ πάντα
 αναφέρει προς ίδίαν αυτής ώφέλειαν, συγχάκις
 δε καταλαμβάνει αυτήν ή φιλαυτία του κολλίου.

Τοιαύτη τις έγένετο και ή Λουίζα. πλὴν δε
 τούτου τοσούτον όλίγον εφρόντιζε περί του πλη-
 σίον της, ώστε έλεγε τās παρατηρήσεις της γε-
 γωνυία τῆ φωνῆ, και ούτω πως ή Μαρκέλλα
 έμαθε πρώτον ότι είχε στόμα μέγα, ότι αί χείρες
 της ήσαν μαύραι, ότι ήτο άσχημος κτλ. Λα-
 βούσα δε γνώσιν των αυτόχρημα έξωτερικών τοί-
 των άτελειών, έστέναξε και δεν έλυπηθη περισ-
 σότερον. "Αλλά μετ' ου πολύ ήσθάνθη σφοδρά-
 την ένδόμυχον προσβολήν, και σφοδρά όρεξις προς
 άποστασίαν την κατέλαθε, λανθάνουσα μεν, άλλ'
 όμως έτοιμη να εκδηλωθῆ την ήμέραν καθ' ήν
 ήθελόν την προκαλέση ζωνηώς.

— Δεν θέλω πλέον να μ' όμιλής ένικώς, είπε
 πρώϊαν τινά ή Λουίζα. Χθές μου ώμίλησες ένι-
 κώς εμπρός εις την γυναίκα του σιδηροπόλου.
 Πρόσεξε και εγώ δεν τα θέλω αυτά τὰ πράγ-
 ματα.

— Πολύ καλά, κυρία, είπεν ή μικρά, έρυθρίω-
 σα εξ αιδούς.

— Καί διατί α κυρία; υ σου 'κακοφάνη; τούη
 δά μας έλειπε!

"Η Λουίζα συναφρωύθη και έλαθεν ήθος αυ-
 στηρόν. "Επειτα δε πραινωμένη:

— Μα τό ναί, είπε, δεν είνε και κακόν. "Ας
 είνε, λέγε με κυρίαν είνε άξιοσπεπέστερον.

Και ταύτα λέγουσα ή κυρία Λουίζα κατέθη ή-
 δουσα ταπεινή τῆ φωνῆ άσμά τι νέαν, ή δε μικρά
 όρφανή ήκολούθησεν αυτήν δια του βλέμματος
 αισθανομένη θαυμασμόν άμα και λύπην. "Αλλ'
 έσεισε την κεφαλήν και έξηκολούθησε τό έργον
 της, όπερ ήτο να καθαρίζη τό δωμάτιον, άφ' ου
 ή Λουίζα και ή μήτηρ της έστρωνον τās κλί-
 νας των.

"Η ήμέρα αυτη κακώς άρχίσασα δεν έμελλε
 να είνε αίσία εις την Μαρκέλλαν, διότι κατά την
 ώραν του γεύματος έθρυσεν δυστυχώς πινάκιον

— Βέβαια συ δεν τα πληρώνεις, είπε μετά
 τραχύτητος ή κυρία Φαβρού.

— "Έχει άκριβά; ήρώτησε μετ' άδηφότητος ή
 Μαρκέλλα.

"Όσάκις έξετέλει θελήματα έλήμβανε πέντε,
 δέκα λεπτά. "Έλεγε λοιπόν ότι, οικονομούσα τὰ
 λεπτά ταύτα, ήθελε δυνηθῆ ίσως να άντικαταστή-
 σῃ τό θραυσθέν.

— Δεν είνε 'δική σου δουλειά! είπεν αποτό-
 μως ή κυρία της, ήτις δεν ήθελε να όμολογήσῃ
 ότι τό θραυσθέν πρόστυχον πινάκιον έπι-
 μάτο είκοσι μόνον λεπτών.

— Κύ-ταξέ την εκεί την αυθάδη, είπεν ή Λουί-

ζα προσερχόμενη εις έτακουρίαν της μητρός της.

— Δεν ήρώτησα από αυθάδειαν, άπεκρίθη ή
 Μαρκέλλα, ήθελα να μάθω.

"Αλλά πριν είπη την τελευταίαν λέξιν, έρραπί-
 σθη υπό της Λουίζας.

— Γλωσσού!

— Μή με κτυπάτε, κυρία Λουίζα! ανεφώνη-
 σεν ή Μαρκέλλα, άνορθωθείσα επί τῆ προσβολῆ
 τούτη. "Ο! μή με κτυπάτε!

"Η τρέμουσα φωνή της Μαρκέλλας δεν έξέ-
 φραζεν ίκεσίαν, αλλά φανεράν άμυναν, άπειλήν
 σχεδόν.

— Βίδες εκεί κακίαν! ανεφώνησεν ή Λουί-
 ζα. "Αν ήτον 'ς τό χέρι της θα μας έδερνε και
 της δυό!

— Σὺ φταίς, Λουίζα, είπε σιγά προς την κό-
 ρην της ή κυρία Φαβρού.

— "Αν την άφίρης να 'νυ φέρεται με τότην
 αυθάδειαν, θα σου τα κλυφώρη και σένα τὰ ίδια
 μεθύριο, είπεν ή κόρη. Πρέπει να της γίνη μά-
 θημα! "Βλα, κουζίνα, να φῆ; τό ψωμί σου ξερό; 'ς
 τό μαγειρείο. "Εκεί σου πρέπει, άχάριστο κορμί.

"Η Μαρκέλλα ουδεν άποκριθείσα απέθηκεν επί
 της τραπέζης τό τεμάχιον του άρτου όπερ είχεν
 εις χειράς της, και έπορεύθη εις τό σκοτεινόν και
 μιλαγγολικόν μαγειρείον και εκλείσε την θύραν.

— Μῶς κάνει και μούτρα! επέμεινε λέγουσα
 την άχρείαν!

— "Αφησέ την ήσυχην, είπεν ή κυρία Φαβρού
 άγανακτούσα.

"Αλλ' ή Λουίζα ήθελεν άείποτε να ύπερισχύη
 ο λόγος της. Είχε την επιθετικήν εκείνην επι-
 μονήν, ήτις τέλος τοσούτον ένοχλεί τās άδυνάτους
 φύσεις, ώστε τās αναγκάζει να ύποχωρήσωσιν
 ίνυ εύρωσιν ήσυχίαν. "Εντός πάντε λεπτών της
 ώρας και' ολιγώτερον ή νεάνις απέδειξεν εις την
 μητέρα της ότι μυρία όσα κακά έμελλον να
 προέλθωσιν εκ της Μαρκέλλας, εάν μη προελάμ-
 θανον να καταδαμάσωσι τον κακόν εκείνον χαρα-
 κτήρα εύθός.

— Καλά λοιπόν, σώνει πλέον, είπεν ή μήτηρ
 θέλουσα να αναχαιτίσῃ τό ρεύμα των άποδεικτι-
 κών λόγων της Λουίζας.

"Αλλ' ή Λουίζα επέμεινε λέγουσα, και επί πολ-
 λήν έτι ώραν έλεγεν, έλεγε και τοι ή μήτηρ δεν
 την ήκουε πλέον.

"Η Μαρκέλλα ήκουε τὰ πάντα, ουδέμια λέξις
 την διεφυγε, διότι τό λεπτόν διάφραγμα όπερ
 έχόριζε τό μαγειρείον από του έστιατορίου ύπήρ-
 χεν άπλως μόνον δια τον τύπον. Πάσαι δε αί
 έσηγήσεις της Λουίζας εκπιπτον κατ' εύθειαν εις
 την καρδίαν της και διεστύπων αυτήν ως βέλη
 όδοντωτά.

— Γίνεται, Θεέ μου! να είμαι τόσο κακή!
 διενόηθη ή Μαρκέλλα. "Αχ! και άς ήταν να έ-
 βλέπαν και ή δυό τους μέσα 'ς την καρδιά μου!

Καί τοι δε ήτο καταβεβλημένη υπό των δακρύων

άτινα εν σιωπῆ προσπέθει να συγκρατήσῃ, συν-
 ήγαγεν όμως τās δυνάμεις της και επεδόθη εις
 την διευθέτησιν των του μαγειρείου. "Επειδή δε
 δεν ήκουε πλέον όμιλίαν, αποφάσισε να ανοίξη
 την θύραν. Τό έστιατόριον ήτο κενόν, όθεν διηυθέ-
 τησε και τὰ εν αυτῆ μετά της συνήθους επιμε-
 λείας, έσάρωσε τὰ ψιχία, και επανήλθεν εις τό
 μαγειρείον ίνα αποπερατώσῃ την ήμερησίαν έρ-
 γασίαν της. "Επειτα άνέβη να λάβῃ τὰ μπαλά-
 ματά της εις θ' ένησχολείτο από πρωίας μέχρι
 έσπέρας. "Αλλ' άντι να καταβῆ, ως έποιεί άλλοτε,
 έμεινεν επάνω επιδοθείσα εις τās συνήθεις σχέ-
 φεις της.

"Όσάκις ήτο περίλυπος έσκέπτετο την άποθα-
 νούσαν μητέρα της, ής τον τάφον ουδέποτε είχεν
 ίδῆ, και τον άπόντα πατέρα της, εν φ' συναψί-
 ζετο πάσα αυτής χαρά και πάσα έλπίς. "Επανει-
 λημένως άκούουσα περί του πατρός της την
 κυρά Ζαλίνην, ήτις προσεπάθει ώστε να μη τον
 λησμονήσῃ ή μικρά, επαντάζετο ότι τον γνωρίζει,
 και τον άνέμενε: δεν έμελλε να έλθῃ ήμέραν τινά;
 Θα είσθῆγετο εις τό κατάντημα και θα ήρώτα
 την κυρίαν Φαβρού:

— Σείς, κυρία, δεν επήρατε ένα κοριτσάκι του
 όποιου ή μητέρα απέθαν' εξαφνα; Αυτό τό κορι-
 τσάκι, κυρία, είνε κόρη μου! "Η Μαρκέλλα θα
 επήδα εις τον λαιμόν του, και εκείνος θα την
 εκράτει σφιγκτά σφιγκτά εν ταίς άγκάλαις
 του...

— "Αχ! πατέρα μου! είπεν ή κόρη δακρυρο-
 ούσα, πού να ήσουν από ένα μέρος ναβλεπες την
 κόρη σου την καίμενη!

Και ανατείναςα άπελπις τους ίσχνους αυ-
 τής βραχίονας, έθλιφεν αυτούς επί του στήθους
 της, περιπτυσσομένη την άόρατον εικόνα του ά-
 πόντος πατρός της...

Τίς οίδεν; "Ισως και εκείνος εκεί κάτω κατά
 την επώδυνον εκείνην στιγμήν είχε τον νούν του
 εις τό τέκνον όπερ είχεν άπολέσῃ!

Κιτύπησαν την όροφήν, ή κόρη σπεύσασα έ-
 κυψε προς την επί του πατώματος όπην και
 άπεκρίθη εις τό κτύπημα.

— Τί κάνεις; ήρώτησεν ή κυρία Φαβρού.

— Μπαλδώνω, άπεκρίθη τό παιδίον.

— Πῶρ' τῆ δουλειά σου κ' έλα κάτω.

"Η Μαρκέλλα ύπακούσασα κατέθη και μετά
 μίαν στιγμήν εκάθητο εν τῷ καταστήματι, εν
 τῆ χειρίστῃ, έννοείται, θέσει.

"Η Λουίζα ανεγίνωσκε, και εκ διαλειμμάτων
 αίρουσα τους όφθαλμούς προσέβλεπε μετ' όργης
 την θρασείαν παιδίσκην, ήτις είχε τολμήσῃ πρό
 μικρού να τη άποκριθῆ. Οί έρυθροί όφθαλμοί της
 μικρῆς ου μόνον ουδεμίαν συμπαθειαν ένεποιούν
 εις αυτήν, αλλά και την εξηρέθιζον και την κα-
 ολιστων λυσσαλέαν. "Η πολλή έπαρσις είχε κατα-
 πνίξη την φωνήν του συνειδότος ήτις έλάλει προς
 αυτήν μυστικά.

ἵνα δὲ τὴν τιμωρήσῃ διότι ἔκλαυσεν, ἵνα ἐκδικήσῃ τὴν σιωπηλὴν ὕβριν ἣν ἐδήλου τὸ θακρὺ βρεκτον ἐκείνου μικρὸν πρόσωπον, ἡ Λουίζα ἤσθάνετο τὰς χεῖράς της προθύμους νὰ ραπίσωσι καὶ ἐκ δευτέρου.

Ἐν τούτοις ἡ μετὰ μεσημβρίαν διήλθεν ἄνευ τινὸς συμβάντος. Περὶ δὲ τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν ἡ κυρία Φαβροῦ μετέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον ἵνα παρασκευάσῃ τὸ δείπνον, ὅπερ δὲν ἐπιστεύετο ἀκόμη εἰς τὰς πρωταπείρους χεῖρας τῆς Μαρκέλλας, ἔμειναν δὲ τὰ δύο κοράσια μόνα.

Ἡ ὄραφὴ δὲν ἐβλεπε πλέον, καὶ ὁμοίως ἔκυπτεν ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς πολλαπλασιάζουσα τὸν ζήλόν της, καὶ τοῦτο ἵνα ἀποφύγῃ τὰς παρατηρήσεις τῆς Λουίζας.

Μετὰ μακρὸν διάλειμμα ἡ Λουίζα εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῇ:

— Μαρκέλλα!

Ἡ κοράσις ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ἐλπίζουσα ὅτι ἡ Λουίζα συνελθοῦσα ἔμελλε νὰ τῇ εἴπῃ λόγον τινὰ εὐμενῆ, ὅστις θὰ ἐξήλειπε τὸ πρῶτον ῥάπισμα. Ἀλλὰ τούναντίον εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυρίας Λουίζας λάμποντας ἐκ μοχθηρῶς λάμψεως.

— Βοήσαι νὰ μου ζητήσῃς συγχώρησιν διὰ τὴν ἀνθιδείαν σου; τῇ εἶπε σιγᾷ.

Δὲν ἐτόλμα δὲ νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν, μὴ τὴν ἀκούσῃ ἡ μήτηρ της, ἣτις δὲν θὰ τὴν ἐπεδοκίμαζεν ὡς περὶ τούτου ἦτο βεβαιότης ἡ Λουίζα.

Ἡ Μαρκέλλα ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν οὐδὲν ἀποκρίθεισα, διότι ἡ καρδιά της διετέλει ἐν οὐννηρῷ διαφανίᾳ. Τῷ ὄντι εἶχε φερθῆ κακῶς; Ἄν τούτο ἦτο ἀληθές, δὲν εἰσέφερε πλέον πού ἦτο ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐκπαληγγμένη ψυχὴ της δὲν εὕρισκε πλέον πού νὰ στηριχθῇ.

— Δὲν θέλεις; εἶπαι ἄλλιον καὶ ἀγάριστον κορμί, χωρὶς καρδιά! ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Λουίζα μετὰ συριγμοῦ ἐγίδνης. Ἐγὼ πταίω πού σε συμμάζωκα μέσ' ἀπὸ τὸν δρόμον! Δὲν σ' ἤφισα νὰ εἶσαι τώρα ἐκεῖ πού σου ἔπρεπε, ἔς τὸ Ὀρσανοτροφεῖον!

Ἡ κυρία Φαβροῦ ἐξήλθεν ἐκ τοῦ μαγειρείου, καὶ ἡ μὲν Λουίζα ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς της πρὸς τὸ βιβλίον, ἡ δὲ Μαρκέλλα στιγμιαίως φανείσα ὡς ἀπαυθῆσασα, εἰπέλωσε τὸ ἔργον της λέγουσα μετὰ φωνῆς συντετριμμένης:

— Δὲ βλέπω τί!

— Δοιπόν! νὰ, πᾶς' αὐτὸ τὸ δέμα, καὶ νὰ το πᾶς ἔς τὴν ὁδὸν Ροκροῦ! ἡ κυρία εἶπεν ὅτι δὲν το ἔχει τόσον ἀνάγκην, ἀλλ' ἀφ' οὗ εἶνε σκοτεινὸ γιὰ νὰ ῥάψῃ, ἔμπορεῖ νὰ πᾶς. Ἐγὼ βάζω τραπέζι! Ἐλα, καὶ νὰ μὴν κἀνῃς ἕνα χρόνον.

Ἡ Μαρκέλλα ἀπήλθε πρέγουσα, καὶ μετ' οὐ πολὺ εὗρε τὴν ὑποδειχθεῖσαν οἰκίαν, ἐκεῖ ἐγένετο καλῶς ὅλον ἐκεῖνο τὸ τμήμα. Ἐπανερχομένη διήλθε πρὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Βικεντίου Παύλου καὶ ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλ-

μοὺς εἶδε φῶτα πολλά. Ἦτο περὶ λύγων ἀράς, ἀλλ' εἰσῆρχοντο ἀκόμη εὐσεβεῖς τινες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἣτις δὲν εἶχε κλεισθῆ ἀκόμη.

Ἀρρητος χρεῖα ἀσύλου, προσευχῆς, παραμυθίας εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδιοῦ. Ἰδοῦσα λοιπὸν κυρίαν τινὰ μελανεμινοῦσαν εἰσερχομένην διὰ πλαγίας τινὸς θύρας, εἰσέδυσε καὶ αὐτὴ κατόπιεν της.

Ἰπὸ τοὺς ὄλους τῆς ἐκκλησίας ἔμεινεν ἐκθαμβος. Αἱ μακρὰί σειραὶ τῶν ἁγίων ἐξωγραμμῆναι ὑπὸ τοῦ Φλανδρίνου διὰ χρωμάτων γλυκυτάτων ἐπὶ ἐδάφους χρυσοῦ, ἐφαίνοντο ἐν τῇ σκιᾷ τῆς ἐσπέρας ὡς ἄγγελοι πτέρωτοι καὶ ζῶντες, κινούμενοι βραδέως καὶ ἱεροπρεπῶς. Ὁ χρυσοῦ τοῦ ἐδάφους τῶν εἰκόνων ἐστίλθε κατὰ διάφορα μέρη καὶ οἱ μεγάλοι φοῖνικες οἱ διαχωρίζοντες τὰς πολυπρόσωπους εἰκόνας παρίσταντο μαῦροι καὶ μυστηριώδεις.

Ἡ Μαρκέλλα προέβη βήματά τινα καὶ εὐρήθη ἐν τῇ μέσῃ τοῦ ναοῦ ὑπὸ τὸν ὕψηλόν τροῦλλον. Λάμπρις ζωηροτέρα κατήρχετο ἄνωθεν καὶ διεσκορπίζετο ἐπὶ τῶν νώτων τῶν καθισμάτων, ἅτιν ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως ἦσαν λεῖα, ἐπὶ κομῆματός τινος ἐπιχρῶσου, ἐπὶ τινος τῶν χαλκίνων πολυελαίων, ὧν αἱ σφαιραὶ ἔλαμπον ἐν τῇ σκῇ.

Ἡ Μαρκέλλα ἣτις οὐδέποτε σχεδὸν ἐφοῖτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ μάλιστα τὴν ἐσπέρην, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ ὃν ἀισθάνεται τὴ εὐρισκόμενος ἐν ἐρημικῷ τόπῳ ἱερῷ. Ἡ αἴσθησις δὲ τοῦ ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο ἄσυλον, τοσαῦτα συνεκίνησε τὴν καρδίαν της, ὥστε αὐτομάτως ἔκλινε τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς ψάβου τῆς καλυπτούσης τὰς μαρμαρίνους πλάκας τοῦ ἐδάφους τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἐστένιζε στεναγμὸν ἀνκουρίσεως καὶ εὐεξίας.

Ἡ ἐκκλησία εἶνε ὁ οἶκος τοῦ παναγίου Θεοῦ, εἶπον εἶπῃ εἰς τὴν Μαρκέλλαν ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶνε τοῦ Θεοῦ, βεβαίως εἶνε καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, ὥστε καὶ ἡ Μαρκέλλα ἦτο ἡδὴ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς. Ἡ ὀσμὴ τοῦ λιβάνου ἤρρεσκεν εἰς αὐτήν, ἡ δὲ ἀνξάνουσα σκιὰ ἀνέπαυε τοὺς ἐκ τῶν θακρῶν καταπεποιημένους ὀφθαλμοὺς της. Ἡσθάνθη πρὸς στιγμὴν ἡδονὴν καὶ εὐαρέστησιν ὅλως ὕλικήν· ἀλλὰ αἴφνης ἀνεμνήσθη ὅτι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις προσεύχονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ κραυγὴ μεγάλη ἐξήλθεν ἐκ τῆς τετριμμένης ψυχῆς της:

— Θεέ μου, Θεέ μου, ὁός μου τὸν πατέρα μου ἢ πάτερ με νὰ πᾶ νὰ βρῶ τὴν μητέρα μου!

Αὕτη ἦτο ἡ ἀδιάλειπτος εὐχὴ τῆς ὄραφης· εὐχὴ ἣν πρὸ πολλοῦ ἤσθάνετο ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ τὴν διατυπώσῃ, καὶ ἣτις ἀνέβλυσεν ἐκ τῶν χειλέων της ὡς τίς ἐπίκλησις ἀπηλπισμένου ἀνθρώπου. Καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ταύτης συγκινήσεως, κατέπεσε ἀδρανῆς, ἐλπίζουσα ὅτι ἡ δέησις της ἔμελλε νὰ εἰσακουσθῇ καὶ ὅτι τοῦλάχιστον ἔμελλε νὰ ἀπολάνῃ ἵνα δυνήθῃ νὰ συναντήσῃ τὴν μητέρα της.

βῆμα ἀντήχησε πλησίον της, χεῖρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου της καὶ φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα μετὰ τόνου ὅστις ἐφαίνετο μὲν μέτριος, ἀλλὰ βεβαίως ἦτο τραχὺς:

— Τί κάνεις αὐτοῦ, κοριτσάκι; Ἐλα, πήγαινε σπίτι σας.

Ἡ Μαρκέλλα ἀνασκιρτήσασα ἀνεκάνθησεν. Ὁ νεωκὸρος τὴν παρετήρει περιέργως, διότι δὲν τὴν εἶδεν ἄλλοτε, δὲν ἦτο τῆς ἐνορίας. Καὶ ἐκείνη τὸν παρετήρησε καὶ ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τι, ἀλλ' ὁμως ἐκρατήθη, διότι δὲν εἶχε καὶ τίποτε νὰ τῇ εἴπῃ, ἀφοῦ πρῶτην ἤδη φορᾶν τὸν ἔβλεπεν. Βέβηλε λοιπὸν βήματι βραδεῖ, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἤναπτον αἱ κανδήλαι χάριν τῆς ἐσπερινῆς προσευχῆς καὶ ἡ ἐκκλησία κατὰ μικρὸν ἐπληροῦτο γυναικῶν ἐνδεδυμένων σκοτεινὰ φορέματα.

Ἡ αἴσθησις τῆς ἀνακούσεως καὶ τῆς χαρᾶς ἦν ἠσθάνθη κατὰ πρῶτον, ἀπέπητ μετὰ τοὺς λόγους τοῦ νεωκόρου.

— Οὐτε ἐκκλησία γιὰ νὰ παρακαλέσω τὸν Θεόν! διενόθη μετὰ τῆς ευκολίας ἐκείνης με! ἢς συμπεραίνει τις ἀπὸ τοῦ ἐπὶ μέρους τὸ καθέλου, ὅπερ δὲν εἶνε προνόμιον μόνων τῶν παιδιῶν. Γιὰ νὰ σ' ἀφήσουν ἔς τὴν ἐκκλησίαν, πρέπει νὰ πάθῃς κακίαν μετὰ τὴν μητέρα σου, αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό! Ἐπᾶν ἦθε δὲ εἰς τῆς κυρίας Φαβροῦ ἀπεγνωσμένη, κεκυφίσα, παρακαλοῦσα νὰ ποθᾶν.

— Πού ἐγύριζες καὶ ἄργησες τόσο; ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Φαβροῦ ἐξωργισμένη ἕμα. Ἰδοῦσα τὴν Μαρκέλλαν. Ἐχάζεις ἔς τὸ δρόμον;

— Ὅχι, κυρία, ἀπεκρίθη ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ.

— Τὴ βλέπεις τὴν ψεύτρα! εἶπεν ἡ Λουίζα ἐμπαικτικῶς.

Ἡ Μαρκέλλα οὐδὲν εἶπεν, εἶχεν ἀπόφραξιν οὐδέποτε νὰ ὁμολογήσῃ πού ἦτο. Προετίμα χιλιάδας νὰ κατηγορηθῇ ὡς ψεύστρια, ἢ νὰ διηγηθῇ τὴν ἐπίσκεψίν της εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τὴν ἐπέπληξαν, ἀλλ' ἐκείνη ἤκρατο κάτω νεύουσα καὶ οὐδὲν ἀποκρινομένη.

— Ἐγὼ πολὺ κικὸν χαρακτήρα, παρετήρησεν ἡ Λουίζα, ὅτε μετὰ τὸν δείπνον ἐν ἀπαληχθῇ ἀπέστειλε τὴν Μαρκέλλαν νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ σκοτεινὸν τῆς δωμάτιον.

— Δὲν ἤξερω τί τὴν ἐπικσε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Φαβροῦ, πρωτότερα δὲν ἦτον ἔτσι.

— Δὲν σοῦ το εἶπα ὅτι ζηλεύει! ἐπέμεινε λέγοντά ἡ κόρη. Τὴν ἐκαλόπιασες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ τὴν ἐχάλασες τὴν εἶχες σὰν κόρη σου καὶ ἐραντάσθη πᾶς πάντα θὰ εἶνε ἔτσι.

— Μετανοῦ πού τὴν ἐπῆρα, μὰ πάλι τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, συνεπέρανεν ἡ φαρμακέμπορος.

— Καὶ πού νὰ μαντεύσω ὅτι θὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα ἕως ἐδῶ; ἀπεκρίθη ἡ κυρία Λουίζα.

Ἡ κυρία Φαβροῦ οὐδὲν ἀπεκρίθη· ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἦδη ὁ λόγος της δὲν ὑπέρισχεν ἐν τοῖς οικογενειακοῖς συμβουλοῖς.

Τὴν ἐπιούσαν μετὰ τὸ δείπνον ἐπῆλθεν εἰς τὴν Λουίζαν ἡ ἀλλόκοτος ὄρεξις νὰ συγυρίσῃ τὸ δωμάτιον.

Καὶ δὲν ἦτο μὲν ἀργά, διότι εἶχον δειπνήσῃ ἐνωρίς, ἀλλὰ βρογῆ πυκνὴ ἐσκότιζε τὴν ἀτμόσφαιραν ὡς ἐν ἦτο ἡ δεκάτη ὥρα τῆς νυκτός. Μετὰ μεσημβρίαν ἐβρόντα, ἡ καταιγὶς εἶχεν ἀποσοβῆθῃ, καὶ τοὶ ἐφαίνοντο ἐνιαχοῦ ἀστραπαὶ ὡχραὶ ἐκ διαλειμάτων φωτίζουσαι τοὺς ζοφίρους ὄγκους τῶν νεφελῶν.

— Ἀλλ' ἐν τῷ τμήματι ἐκείνῳ, τῇ καρδίᾳ τῶν Παρισίων, ἡ τοιαύτη κατάστασις τῆς ἀτμοσφαιρας δὲν θεωρεῖται τι ἄξιον λόγου, καὶ ὁ θόρυβος τῶν ἀμαξῶν καλύπτει συχνάκις τὸν κρότον τῶν βροντῶν. Μόνον οἱ φανοὶ τῶν ὁδῶν ἐλείοντο ὠθούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Καὶ ἡ μὲν Λουίζα ἀνάψασα κηρίον ἀνέβη τὴν μικρὰν κλίμακα, ἡ δὲ μήτηρ της ἀπεκοιμᾶτο σχεδὸν ἐπὶ τινος μυθιστορήματος. Ἡ Μαρκέλλα διηυθεῖται τὰ τοῦ ἐστιατορίου.

Τὰ ὀλίγα συρτάκια τοῦ κομοῦ, τὰ διαμερίσματα τῆς σκευοθήκης δὲν ἐδράδυναν νὰ διευθετηθῶσι· δύο ἢ τρία μικρὰ ἐπιπλα μόνον μετέβαλαν θέσιν, τὸ μόνον ὅπερ ἠδύνατό τις νὰ κἀν ἐν τῷ στενῷ ἐκείνῳ δωματίῳ. Ἐν τούτοις ἡ Λουίζα δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ κορέσῃ τὴν πρὸς τὴν δραστηριότητα ὄρεξίν της. Τῇ ἐπῆλθε λοιπὸν ἰδέα τις.

— Χωρὶς ἄλλα, εἶπε κατ' ἐαυτήν, τὸ βρωμοκόριτσο αὐτὸ ποτὲ δὲν συγυρίζει τὸ βημαδί της!

Καὶ παρευθὺς ἤνοιξε τὸ στενὸν δωμάτιον τῆς Μαρκέλλας ἐν ᾧ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐχώρει ἡ κλίνη της, ἣτις μετ' οὐ πολὺ θὰ τῇ ἦτο λίαν μικρά, καὶ ἐν κἀθισμα χαμηλόν. Ἐπὶ τοῦ καθίσματος παρετήρησε πρῶτα πρῶτα παλαιὸν ξύλινον κουτίον, ὅπερ ἀρπάσασα ἤνοιξεν ἐρωτώσα ἐαυτὴν τί τάχα ἠδύνατο νὰ ἔχῃ κεκρυμμένον ἐν αὐτῷ ἡ Μαρκέλλα.

Ἐκ τοῦ κουτίου ἐξήγαγε τεμάχιον χαρτονίου, ἐφ' οὗ ἦτο περιτετυλιγμένη ὀλίγη κλωστή καὶ ῥάκη τινὰ ἀσήμαντα. Ἰποκάτω τοῦ χαρτονίου ἐν τῷ κουτίῳ οἱ δάκτυλοί της προσέκρουσαν εἰς σκληρόν τι πρᾶγμα, χαρτίον συνεπτυγμένον ὅπερ ἀναπτύξασα εὗρε τρία σολδιά.

Κατελήφθη ὑπὸ παραφόρου ὀργῆς. Ἐμμένοντα ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ὑπονοίᾳ, καταβαίνει δραμαία τὴν κλίμακα, ἀνοίγει τὴν θύραν ἀποτόμως, ἀρπάζει τὴν ἐπὶ τοῦ βιβλίου ὑπνώτουσαν μητέρα της, καταφοβίζει τὸν γάτον ὅστις ὡς ἀστραπή καταφεύγει ἐπὶ τινος σκευοθήκης, καὶ σείουσα τὴν Μαρκέλλαν ἀπὸ τοῦ ὤμου, τῇ δεικνύει τὰ σολδιά καὶ τῇ λέγει:

— Πού τὰ σοῦφρωσες αὐτὰ;

Ἡ Μαρκέλλα ἀνεσκήρησεν, ὠγρίασεν ἐπὶ τῇ ὕβρει ταύτῃ, καὶ ἔστρεψε πρὸς τὴν Λουίζαν τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς της ἐξαστραπτόντα; εἰς ἄγανακτῆσεως. Τὰ χεῖλη της ἔτρεμον, ἠθέλησε νὰ

ἀποκριθῆ, ἀλλὰ ὁ λάρυγξ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Τὰ ἴπρες ἀπὸ τὸ συρτάρι; ἢ τα οἰκονόμητες ἀπὸ τὰ ψῶνα; ἐξηκολούθησεν ἡ Λουίζα μᾶλλον μᾶλλον ἐνισχυομένη καὶ παιθωμένη ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ παιδίου, ἣν ἐξελάμβανεν ὡς ταραχῆν ἐνόχου.

Ἡ Μαρκέλλα ἀνένευσεν καὶ ἐκίνησεν τὰ χεῖλη, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκριθῆ.

— Ποῦ τα ἴπρες τὰ λεπτά, ἠρώτησεν ἡ κυρία Φαβροῦ, ἣτις ὅμως δὲν ἐνέει ἀκόμη τίποτε.

— Μέσα 'ς ἓνα κουτί, κοντὰ 'ς τὸ κρεβάτι τῆς τὰ εἶχε κρυμμένα! ἀπεκρίθη ἡ Λουίζα.

Ἡ ὄρφανὴ τέλος ἀναλαμπόνουσεν τὸν λόγον εἶπε.

— Μοῦ τα δίνουν ὅταν κάνω τὰ θελήματα· τὰ εἶχα ν' ἀγοράσω τὸ πιάτο.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, ψευτοῦ! ἀνεφώνησεν ἡ Λουίζα ἐξαλλοτα.

Καὶ ἠσθάνετο μὲν ἡ Λουίζα ὅτι ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀληθὲς, ἀλλ' ὅμως, ἐμμανὲς διότι δὲν προεἶδε τὴν ἀπλουστάτην ἀπόκρισιν τῆς Μαρκέλλας, δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἠπατήθη. Ὀφείλειεν ἴσως νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τοῦ μικροῦ ἐκείνου παιδίου; Οὐδέποτε.

— Μάλιστα, ἀλήθεια εἶνε! ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα μετὰ προκλητικῶν τρόπου. Ἡ ἄκρα αὐτῆς προφύτης μετεβάλλετο εἰς λύσσαν πρὸ τῆς ἀγρίας ἐπιμονῆς τοῦ νὰ τὴν κατηγορῶσιν ἀδιαλείπτως ἐπὶ πταίσματι ὅπερ αὐτὴ οὐδὲ κἂν εἶχε ποτε φαντασθῆ — Ἀλήθεια εἶνε! εἶπε εἰσθε ψεύτρα.

Ἡ Λουίζα ἤγειρε τὴν χεῖρα νὰ τὴν δείρῃ, ἀλλ' ἡ μήτηρ ἐκράτησεν τὸν βραχίονά τῆς. Ἡ Λουίζα, ἀπέσυρε τὴν χεῖρά τῆς διότι δὲν ἤθελε νὰ φανῆ ὅτι ὑποχωρεῖ. Ἀλλ' ἡ ὀργὴ τῆς ὅμως δὲν ἱκανοποιήθη ὅθεν ἀποβλέψασα πρὸς τὴν Μαρκέλλαν μετὰ δεινῆς περιφρονήσεως, ἐξετάξασεν κατ' αὐτῆς ὕβριν δεινὴν καὶ θανατηφόρον.

— Κλέφτρα! ἀνεφώνησε συσφιγγούσα τοὺς ὀδόντας καὶ ἔχουσα λευκὰ τὰ χεῖλη. Σωκακῆ παιδο, ποῦ το συμμαζώξω μέσ' ἀπὸ τὸ δρόμο γιὰ ψυχικό, καὶ νὰ κλέβῃ τὴν κυρίαν τῆς!

Ἡ Μαρκέλλα ἀπέβλεψε πρὸς τὴν Λουίζαν, ἔπειτα δὲ πρὸς τὴν κυρίαν Φαβροῦ, περιέστρεψε τὸ βλέμμα καὶ εἶδε τὸ μικρὸν κατάστημα ἐν ᾧ διήλθεν ὑπὲρ τὰ τέσσαρα ἔτη τοῦ βίου τῆς, καὶ ἠσθάνθη ὅτι σφόδρα ἐμίσησεν τὰ ἐξωργισμένα ἐκεῖνα πρόσωπα καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς τοίχους, τοὺς μάρτυρας τῆς φανερωτάτης ἀδικίας, ἣς ἦτο θυμῶ.

— Ἐγὼ, κλέφτρα! εἶπεν, Ἄχ!

Δὲν ἀπέκρυπεν ἐντὸς τῶν χειρῶν τὸ ἐντιμὸν πρόσωπόν τῆς τὸ ἐρυθρὸν ἐξ ἀγανακτήσεως, ἀλλ' ἀποτεινομένη πρὸς τὴν ἄλλοτὴ ποτε προστάτιδά τῆς ἣτις νῦν τὴν κατεδίωκε τοσοῦτον δεινῶς, εἶπεν.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ κακὸ! πολὺ κακὸ! Ὁ Θεὸς θά σ' ἀκολάσῃ!

Καὶ πρὶν ἡ κυρία Φαβροῦ δυνήθῃ νὰ προῖδῃ τί ἔμελλε νὰ πράξῃ, ἡ Μαρκέλλα ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἐξορμᾷ δραμαίᾳ εἰς τὴν ὁδόν. Ἡ κυρία Φαβροῦ ἠθέλησεν νὰ δράμῃ κατόπιν τῆς, ἀλλ' ἡ Λουίζα τὴν ἐκράτησε.

— Καλὲ δὲν τὴν ἀρίνει; εἶπε μοχθηρῶς γελῶσα, τὰρα πάλιν θὰ γυρίσῃ. Μὴ σε μέλη καὶ δὲν θὰ πάγῃ μακριά. Νὰ το ἴδῃς.

— Πολὺ ἀσπλαχνα ἐφέρθηκες! εἶπεν ἡ μήτηρ δυσηρηστημένη. Φοβοῦμαι Λουίζα μὴν εἶσαι σκληρόκαρδη!

— Ὅχι, μητέρα, αὐτὴ ἔχει κακὸ χαρακτήρα, καὶ τὴν ἐχάλασες σὺ μὲ τὰ χάδια σου, εἶπε τὸ ζηλότυπον πλάσμα.

Ἀλλ' ἐνδομύχως ἡ Λουίζα ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ ζηλοτυπία καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐξηρέθιζεν αὐτὴν ἐναντίον τῆς ὄρφανῆς, ἣν αὐτὴ ἔφερον ἄλλοτε εἰς τὴν ἐστίαν. Ἦλθεν ἀγαπήσῃ τὴν Μαρκέλλαν ὡς μεγάλην πλαγγόνα, ὡς κούκλαν, ἣτις ἦτο κτήμιά τῆς. Ἦτο πρῶγμα ἰδικόν τῆς ὅπως εὐρίσκει τις κατ' ὁδὸν ἀπλοῦν τι πρᾶγμα καὶ το οἰκαιοποιεῖται διότι οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν. Ἀλλὰ κατ' ὅσον ἡ Λουίζα ἠλικιούτο, ἡ πρὸς τὴν κυριότητα κλίσι; τῆς ἐπετεινετο καὶ κατέστη σκληρὰ πρὸς τὸ παιδίον...

Τὸ ἄθυρμα τοῦτο βεβαίως ἔπαιε προδηλότατα. Ἀρὰ γε τὸ ἀπολωλὸς τοῦτο παιδίον, τὸ ἕνα εὐσπλαγγινίας τυχόν περιθάψεως, δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸ εὐτυχὲς ὡς αἰεὶ εὐηρέσται, ὡς αἰεὶ ὑπεχώρι πρὸ τῆς θελήσεως τῆς εὐεργετιδῆς του; Τὰς σαφιστάτας ταύτας ἀληθείας ἐπεχειρήσεν ἡ Λουίζα νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἣτις ὅμως ἀπειρήθη νὰ τὰς πιστεύσῃ κατ' ὅσον μάλιστα ἡ Μαρκέλλα δὲν ἐφαίνετο ἐπανερχομένη.

Ἀστραπὴ βιαία διέτρησε τὰ ζοφερὰ νέφη τὰ ἐπὶ τῶν Παρισίων πλανώμενα, καὶ ἐβρόντησε μετὰ φοβεροῦ πυτάγου. Ἡ κυρία Φαβροῦ ἔσπευσεν εἰς τὴν φλιάν τοῦ καταστήματος καὶ ἠθέλησε διὰ τοῦ βλέμματός νὰ εἰσδῶσῃ εἰς τὸ σκότος τὸ ψηλαφητὸν μετὰ τὴν λάμπιν τῆς ἀστραπῆς. Ἐκάλεσε τὴν Μαρκέλλαν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπόκρισιν ἠκούσθη, μόνον τῆς βροντῆς ὁ συνεχῆς καὶ ἀκατάπαυστος βόμβος ἐξηκολούθει ἀντηχῶν. Σταγόνες τινὲς βροχῆς κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ πεδρομίου, ἔπειτα ἄλλη ἀστραπὴ, ζωηρότερα τῆς πρώτης, διέσχισε τὸν οὐρανὸν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς των, καὶ ἐκρηγῆς μετὰ σφοδροῦ τριγμοῦ ἐπικολούθησεν.

Ἡ Λουίζα ἀνεκραύγαζεν ἐκ τοῦ φόβου καὶ ἐλλυκσε τὴν μητέρα τῆς ἐντὸς τοῦ καταστήματος.

Ἐν τῇ ἀτμοσφαιρικῇ ταύτῃ ταραχῇ τὸ ὄφελόν τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Βικεντίου Παύλου ἐσήμανε τὴν δεκάτην ὥραν.

Αἱ ἄμαξαι εἶχον διασκορπισθῆ τῆδε κάκεισε, τὰ λεωφορεῖα ἐφαίνοντο ἀραιότερα, οἱ γείτονες ἐκλείον τὰ καταστήματα των.

— Πᾶ νὰ ἰδῶ τὴν κυρὰ Ζαλίην, εἶπεν ἡ κυρία

Φαβροῦ καταθιβρωσασμένη ὑπὸ δεινῆς ταραχῆς καὶ ἀμνηστίας.

Καὶ ἐξεληθούσα ἐπανήλθε παρειαυθὺς ὠχροτάτη καὶ εἶπε πρὸς τὴν Λουίζαν:

— Ἡ κυρὰ Ζαλίην εὐγγίε γίωρις καὶ ἀκόμα δὲν ἐγύρισε. Κανείς δὲν εἶδε τὴν Μαρκέλλαν... Λουίζα, ἔχεις κακὴ ψυχὴ! — τὸ εἶπεν ἡ μικρὴ ὁ Θεὸς θά σε κολάσῃ!

— Ἄχ! μητέρα! ἀνεφώνησεν ἡ νεανίς δακρυροοῦσα, δὲν ἐπίστευα πῶς θὰ κάμω κακόν. Ἦλπιζα ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ, σ' ὀρκίζομαι.

Τὸ μεσονύκτιον ἡ κυρία Φαβροῦ ἦτο ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἐξετάζουσα τὰς διερχόμενας σκιὰς ὅσον μακρὰν ἠδύνατο οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νὰ διεσδώσωσιν εἰς τὸ σκότος. Ἡ Λουίζα ἀπαυδίωσεν ἐκ τῶν κλαυθμῶν, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐπὶ τοῦ γραφείου. Ἡ κυρία Φαβροῦ κατακεκολλημένη εἰσῆλθε τέλος, ἀφῆκε δὲ τὴν θύραν ἡμίανοικτον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἵνα ἡ μικρὰ δυνήθῃ νὰ εἰσέλθῃ ὠλοῦσα ἀπλῶς καὶ μόνον τὴν θύραν. Διευκτέρευσε δὲ καθιστῆ, κατ' ἐκάστην στιγμὴν ἀφυπνίζομένη...

Ἀλλὰ μάτην! ἡ Μαρκέλλα δὲν ἐπανήλθε. (Ἐπιτετα συνεχεῖα).

ΠΙΝΑΚΙΑΒΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΤΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ ΠΟΤΑ

Α' — ΒΛΑΒΑΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ (Συνεχεται ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἐξακολούθησάμεν τὰς βλάβας, αἱ ἐπιφέρει τὸ οἶνοπνευμα, ἀναλόγως τῆς ἐνδότερον εἰς τὸν ὄργανισμὸν εἰσδύσεως αὐτοῦ.

Τὸ οἶνοπνευμα, ἀπορροφηθὲν διὰ τῶν φλεβιδίαν τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, πρὶν εἶτι χυθῆ κατ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ὄργανισμοῦ, διέρχεται ἀναγκαίως κατὰ πρῶτον διὰ τοῦ ἥπατος, τοῦ ἐπιστήμου αὐτοῦ ὄργανου τοῦ κειμένου πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ στομάχου, ὅπερ, ὑψιτάμενον τὰς βλαβερὰς συνεπειὰς τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας τοῦ οἶνοπνεύματος, καθίσταται πηγὴ ἐλάττωτος παθῆσεων λίαν συχνάκις ἐπισπυροῦσῶν τὸ τέλος τῶν οἶνοποτων.

Τὸ ἥπαρ ἐρεθιζόμενον φλεγμαίνει, ἐξογκοῦται κατὰ πρῶτον, καὶ ἔπειτα ρυσοῦται καὶ σκληροῦνεται συστέλλομενον καὶ σμικρυνόμενον τοῦ ὅπερ τότε οἱ ἰατροὶ καλοῦσι κίρρωτικὸν ἥπαρ.

Ἐνεκα τῆς συστάσεως ταύτης, ἡ χολή, ἣτις παράγεται, ὡς γνωστόν, εἰς τὸ ἥπαρ καὶ ἐκεῖθεν ἐκκρίνεται εἰς τὰ ἔντερα διὰ τῶν χοληφόρων σωληφάριων, δὲν δύναται νὰ ἐκκριθῆ, διότι τὰ χοληφόρα αὐτὰ σωληφάρια, ἔνεκα τῆς σμικρύνσεως καὶ συστολῆς τοῦ ἥπατος πιέζονται, σμικρύνονται

καὶ ἀποφράσσονται. Ἐπομένως ἡ χολή, ἣτις δὲν δύναται νὰ ἐκρεύσῃ εἰς τὰ ἔντερα, μένει εἰς τὸ ἥπαρ στάσιμος κατὰ πρῶτον, καὶ εἶτα ἐπὶ τέλους ἀπορροφᾶται εἰς τὸ αἷμα, διότι ἡ χολή αὐτὴ ἀδιακόπως παραγομένη εἰς τὸ ἥπαρ συσσωρεύεται καὶ πλημμυρεῖ ἐκεῖ, καὶ ἔχει ἐπομένως ἀνάγκην νὰ ἐκρεύσῃ.

Εἰσδύει λοιπὸν ἐκ τοῦ ἥπατος ἡ χολή εἰς τὸ αἷμα καὶ διὰ τοῦ αἵματος φέρεται καὶ εἰσδύει εἰς τοὺς διαφόρους τοῦ σώματος ἡμῶν ἰστούς, τοὺς ὁποίους χρωματίζει μὲ τὸ χρῶμα αὐτῆς τὸ κιτρινοπράσινον. Οὕτω τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ γίνεται κιτρινοπράσινον, ἐπίσης τὸ δερμα, τὸ πρόσωπον, τὰ ὄρα, ὁ ἰδρῶς κλπ. ὅτε λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πάσχει ἰκτερον, ἢ κοινότερον χρυσῆν.

Ἡ πάθησις ὅμως αὐτῆ τοῦ ἰκτερον δὲν ἔχει τόσην σπουδαιότητα εἰς τὴν ζωὴν, ὅσον ἄλλη τις ὀλεθρία πάθησις προσερχομένη ἐπίσης ἐκ τῆς κίρρωσεως, τῆς ἀνωτέρω μνημονουβλήσεως, τοῦ ἥπατος, καὶ ἣτις εἶνε ὁ ὕδραψ τῆς κοιλίας.

Δὲν σκοπῶ νὰ διδάξω ἐνταῦθα παθολογίαν ἐπομένως δὲν θέλω εἰσελθεῖ εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐξηγήσεως καὶ περιγραφῆς τοῦ ὕδρωπος. Ἐν ταῦτοις θέλω εἶπει ὀλίγας λέξεις, ὅπως ἀπλῶς μόνον ἐνηθῆσῃ ὁ ἀναγνώστης τὸν μηχανισμὸν τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ ὕδρωπος.

Διὰ τοῦ ἥπατος διέρχονται καὶ διακλαδοῦνται ἐκεῖ πολλὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τῆς κοιλίας, πρὶν ὑπάγωσι νὰ χυθῶσιν εἰς τὴν καρδίαν. Λοιπὸν, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, τὸ ἥπαρ ἐκ τῆς ἐρεθιστικῆς ἐπενεργείας τοῦ οἶνοπνεύματος συστέλλεται καὶ σμικρύνεται· τὰ δὲ δι' αὐτοῦ διερχόμενα αἱμοφόρα ἀγγεῖα πάσχουσι συνεπῶς ὅτι καὶ οἱ ἀνωτέρω χοληφόροι σωληφάρια, ἦτοι σμικρύνονται καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀποφράσσονται. Τὸ αἷμα δὲ τότε τὸ προσερχόμενον ἐκ τῆς κοιλίας εὐρίσκει τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐν τῇ ἥπατι ἀποπεφραγμένην κατὰ μέγα μέρος, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται ὑπαν νὰ διέλθῃ διὰ τῶν ἐστενωμένων ἀγγείων τοῦ ἥπατος καὶ πλημμυρεῖ καὶ λιμνάξῃ εἰς τὰ κάτωθεν τοῦ ἥπατος ἀγγεῖα τῆς κοιλίας. Οὕτω δὲ διαρκῶς ὑπάρχει ὑπεραιμία ἐν πᾶσι περιπέτοις ὄργανοις ἐν τῇ κοιλίᾳ. Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὰ ὄργανα καὶ δυσθεράπευτοι αἱμορροῖδες τῶν οἶνοποτων καὶ αἱ ἐπικίνδυναι πολλακίς αἱμορραγίαι ἀπὸ τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων.

Ἀλλὰ τὸ αἷμα ὀλίγον κατ' ὀλίγον λιμνάξον καὶ πλημμυροῦν περισσότερο ἐν τῇ κοιλίᾳ, πιέζει ἰσχυρῶς τὰ τοιχώματα τῶν ἀγγείων, διατείνει καὶ λεπτύνει αὐτὰ ἐκ τῆς διατάσεως, καὶ τέλος διεξέρχεται διηθούμενον διὰ τῶν τοιχωμάτων τῶν ἀγγείων, καὶ χύνεται εἰς τὸ κοῖλον τῆς κοιλίας, ὡς ὄρρος ὑδατώδης, ἐνθα συναζόμενον βαθμηδὸν ἐξογκώνει τὴν κοιλίαν καὶ δίδει εἰς τὸν πάσχοντα ὄψιν ἐγκύου γυναικός.

Ο οινόπνευσις αὐτός τότε ἔχει τὸν ὕδρατι, ἐναντίον τοῦ οὐλοῦ δυστυχῶς ἢ ἰατρικῆ δὲν δύ-
ται νὰ ἐνεργήσῃ ἀποτελεσματικῶς καὶ νὰ θερα-
πεύσῃ αὐτὸν τελείως· διότι ὁ ἰατρός ἀτυχῶς δὲν
εἶνε καὶ δημιουργός, ἱκανός· ν' ἀναπλάσῃ καὶ
ἀναδημιουργήσῃ τὸ καταστραφέν ἤδη ἦπαρ! . .
Διὰ τοῦτο λοιπὸν οἱ πλείστοι τῶν οἰνοποτῶν
ἀποθνήσκουσι προῶρις ἐκ τοῦ ὕδατος, θπας
πληρώθῃ τὸ βήθην, — δὲν ἐνθυμούμεθα ὑπὸ τίνος,
— ὁ πολὺν οἶνον πίναν' διὰ τοῦ θάτατος ἀπο-
λεσθῆσεται!

Εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰ θερμὰ κλίματα τὸ
οἶνόπνευμα, ἐκτὸς τῶν ἀνωθι περιγραφέντων ἐπὶ
τοῦ ἦπατος, ἐπιφέρει ἢ καὶ ὑποβοηθεῖ τὴν ἀνά-
πτυξιν καὶ διαφόρων ἄλλων ἥπατικῶν νοσημάτων
συνήθως θανατηφόρων, ὡς καὶ τὸν βαρὺν ἰκτερόδη
καλούμενον πυρετόν.

Ἦδη προχωρήσωμεν ἐπὶ περαιτέρω ἐπὶ τῶν
βλαβῶν τοῦ ὄργανιστοῦ.

Ἐκ τοῦ ἦπατος τὸ οἶνόπνευμα χύνεται εἰς τὴν
γενικὴν τοῦ σώματος κυκλοφορίαν, διὰ μέσου τῆς
ὀποίας φέρεται εἰς ἐπαρῆν μετ' ἀπάντων τῶν
ιστῶν καὶ μορίων τοῦ ὄργανισμοῦ ἡμῶν, οὗς δια-
βρέχει καὶ ἐπὶ τῶν ὀπίων ἔξασκεῖ τὴν αὐτὴν
ἐρεθιστικὴν ἐνέργειαν.

Ἐπιπομεν ἤδη ἀνωτέρω πού, ὅτι μεγάλα ποσὰ
ὀπωσθήποτε οἰνοπνεύματος λαμβανόμενα συχνά-
κις ἐπιθραδύνουσι τὴν κυκλοφορίαν, ἐξ οὗ τὸ μὲν
αἷμα λιμνάζει καὶ μένει στάσιμον κατὰ μέγα
μέρος εἰς τὰ διάφορα ὄργανα τοῦ σώματος, ἢ δ'
ἐν τῇ σώματι κίνησις τῆς θρῆψεως χαλαροῦται
καὶ ἐπιθραδύνεται.

Ἐνεκα δὲ τούτων, τὸ μὲν ἢ γενικὴ θρέψις ἐπι-
ρεάζεται βλαβῶς καὶ ἀπαντες οἱ ἰστοὶ δυστρο-
φοῦσι καὶ καχεκτοῦσι, τὸ δὲ τὸ αἷμα λιμνάζει εἰς
τὰ διάφορα ὄργανα συνιστῶν ἐν αὐτοῖς χρονίαν
ὑπεραιμίαν καὶ ὑποστάσεις καὶ ἐκ τούτων παθη-
σεις ἐπιβαρυνομένας καὶ διὰ τῆς παραμικρᾶς
ἐξωτερικῆς αἰτίας. Ἐκ τούτων δὲ οἱ οἰνοπόται,
οἱ ἐν τσαύτῃ καχεξίᾳ, εὐκόλως λίαν καὶ δι' ἐλα-
φρᾶς ψύξεως παθαίνουσι πνευμονίτιδας, βρογχίτι-
δας, πνευμονίας, νεφρίτιδας, κλπ. αἰτίνας ἀπασαι
περίπου, ὡς ἐγνωσῆται, λαμβάνουσι βαρὺν χαρα-
κτῆρα καὶ ὀλέθριον.

Ἐν τοῖς πνεύμοσι λοιπὸν τὸ οἶνόπνευμα ἐν
ἀρχῇ, ἐρχόμενον ν' ἀπεκρίθῃ τοῦ σώματος, ἐρε-
θίζει κατὰ τόπον τὸν πνευμονικὸν ἰστόν καὶ τοῦς
βρόγχους καὶ προκαλεῖ ὑπεραιμίαν, ἥτις κατὰ
πρῶτον παροδικὴ οὔσα καταλήγει ἐπὶ τέλους νὰ
μείνῃ διαρκῆς, φέρουσα τὸν χρόνον βρογχικὸν
κατάρου καὶ τὰ διάφορα χρόνια πνευμονικὰ νο-
σήματα τῶν οἰνοποτῶν.

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς νεφρούς,
ἀφ' ὧν ἀπεκρίνεται ἐπίσης τὸ οἶνόπνευμα καὶ
τοπικῶς ἐρεθίζει· ἐπὶ δὲ καὶ εἰς ἅπαν τὸ κυκλοφο-

ρικὸν σύστημα, ἦτοι τὴν καρδίαν καὶ τὰ αἰμοφό-
ρα ἄγγεῖα, ἐνθα τὸ οἶνόπνευμα ἐγκυκλοφοροῦ-
νον ἐνεργεῖ ἀπ' εὐθείας ἐρεθίζον καὶ προκαλοῦν
διάφορα ἐπίσημα καρδιακὰ νοσήματα, ἢ τῶν αἰ-
μοφόρων ἄγγείων, οἷον χρόνιαν φλεγμαδίαν καὶ
ἐκφυλίσεις αὐτῶν.

Τὰς ἐπισημοτέρας βλάβας καὶ ἀλλοιώσεις τὸ
οἶνόπνευμα ἐπιφέρει ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήμα-
τος καὶ εἰς κάσας τὰς λειτουργίας τοῦ σώματος
ἡμῶν, ὅσαι στενότερον ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἐπι-
ροῆς τοῦ νευρικοῦ αὐτοῦ συστήματος.

Πρῶτον σχεδὸν πάντων ἢ λειτουργία τῶν μυῶν
προσβάλλεται. Ἡ μυϊκὴ δύναμις τῶν οἰνοποτῶν
ἐξασθενεῖ ὀσημέραι, ἀρχομένη ἐκ τῶν ἀκρων,
καὶ ἐξ αὐτῶν προσδεύουσα καταλαμβάνει ὀλόκλη-
ρον τὸ σῶμα. Οὕτω κατ' ἀρχὰς οἱ οἰνοπόται τρέ-
μουσι τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν
μετ' ὀλίγον δὲ παρατηροῦσιν, ὅτι δὲν δύνανται νὰ
σφιγίσωσι τὴν χεῖρα αὐτῶν ἰσχυρῶς καὶ μετὰ
δυνάμειος ὡς πρότερον· ἢ ἀδυναμία δὲ αὕτη προ-
χωρεῖ βελήμηδὸν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε πολὶ
λάκις διαφεύγουσι τῶν χειρῶν αὐτῶν τὰ συλλαμ-
βανόμενα ἀντικείμενα.

Ἡ μυϊκὴ αὕτη ἐξασθενήσις τῶν ποδῶν ἰδίως
εἶνε λίαν ὀχληρὰ καὶ λυπηρὰ εἰς τοὺς οἰνοπότας,
οἵτινες κατ' ἀρχὰς αἰσθάνονται μυρμηκίαις
διαρκῶς εἰς τοὺς πόδας καὶ μετ' ὀλίγον τρέμουσι
ὅτε καὶ ἢ βάδισις αὐτῶν καθίσταται δυσχερῆς
ἀμβίβολος καὶ σφαλερὰ. Ἡ ἀδυναμία δὲ αὕτη καὶ
πάρσις τῶν μυῶν προχωρεῖ ἐνίοτε καὶ μέχρις
ἀληθοῦς μυϊκῆς παραλύσεως ἀναγκαζούσης τοὺς
ταλαιπώρους καθόντας νὰ φυλάττωσι τὴν κλίνην
μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου των, ὅπερ ἄλλως τι
δὲν βραδύνει νὰ ἐπέλθῃ.

Παραλλήλως τῶν ἀνωτέρω παθήσεων ἐπέρχον-
ται καὶ αἱ βλάβαι τῶν διαφόρων αἰσθητηρίων ὄρ-
γάνων, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν δύο σπουδαιότερων,
ἦτοι τῆς ὀράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς.

Ἡ ὄρασις ὀσημέραι ἐξασθενεῖ καὶ ἀμβλύνεται
ὁ οἰνοπότης ἐν ἀρχῇ νομίζει, ὅτι ἐκτείνεται πρὸς
τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ διαρκῶς λεπτὴ δμύλη,
καὶ βλέπει συγκεχυμένως, ἐνῶ ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν ἢ ὄρασις ἐπισκοπεῖται ἰσχυρῶς συνοδεου-
μένη μετὰ ζάλης καὶ σκοτοδίνης. Ἡ ὄρασις ἐνί-
οτε ἀποβάλλεται κατ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ τῶν οἰνοπο-
τῶν τὸ οἶνόπνευμα δὲ καὶ ὁ καπνός (μυστιανή)
κατὰ τὰς στατιστικὰς τῶν ἐπισημοτέρων ἐπιστη-
μόνων εἶνε τὸ σπουδαιότερον αἷτιον τῆς προῶρου
ἐξασθενήσεως τῆς ὀράσεως καὶ τῆς βραδύτερον
ἐντελοῦς καταστροφῆς καὶ ἀπωλείας αὐτῆς.

Ἡ ἀκοὴ ἐπίσης ἐξασθενεῖ βελήμηδως πρὸς με-
γάλην ἀπελπισίαν τοῦ τε κάμνοντος, τοῦ ταλαι-
πωρουμένου ὑπὸ διαρκῶν καὶ ἄγαν ὀχληρῶν κατὰ
τὰ ὄτα βόμβων, καὶ τοῦ θεραπεύοντος ἰατροῦ.

Ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ ὁ ὄργανισμὸς τοῦ οἰνοπό-

του καταπίπτει κατ' ὀλίγον, ἀπισχναίνει οἰκτρῶς,
οἱ μὲς αὐτοῦ ἀποβαίνουσι χαλαροὶ καὶ ἄνοιοι
τὸ δέρμα ξηρὸν καὶ βυπαρῶς κτρινωπὸν, ἐν ᾧ ἢ
ὄρασις τοῦ προσώπου καὶ ἢ φυσιογνωμία ἔχουσιν,
ἐξωγραφισμένην ζωηρῶς τὴν ἠθικὴν πνευματι-
κὴν καὶ σωματικὴν οἰκτράν κατάπτωσιν.

Γ. ΦΟΥΕΤΑΝΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Παλαιὰ πράγματα. — Τὰ δύο Φάληρα. — Τέχνη καὶ φέ-
σις. — Ἄμμος καὶ βράχοι. — Ὀμαλά καὶ ἀνώμαλα. —
Ἱστορικαὶ ἀποδείξεις. — Ἄλιαι σπάρου καθουράκια καὶ γα-
μίαι. — Ἄλιεναι καὶ μέθοδοι. — Αἱ κοκέτται. — Αἱ ἐπὶ τῶν
βράχων συνάντησις. — Πῶς γίνεται ἐν ποίημα. — Ἐπιθρα-
σι τοῦ θαλασίου ἄλατος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. — Αἱ δύσεις.
— Ἐπίλογος περὶ πίστεως καὶ θλατισμάτων.

Ὀλίγα πράγματα παλαιὰ μοι ἀρέσκουσιν, ἀλλ'
ἐκτῶν ὀλίγων αὐτῶν πάλιν τρία κατ' ἐξοχὴν ἀγα-
πῶ· τὸν παλαιὸν οἶνον, τὴν παλαιὰν φιλίαν καὶ
τὸ παλαιὸν . . . Φάληρον. Διὰ τοῦτο ἐνῶ οἱ ἄλλοι
ἀποστίνουσι νῦν ἐπιταφίους καὶ ἔλεγείας πρὸς τὸ
ἀντίζηλον αὐτοῦ τὸ Νέον ἐπὶ τῇ λήξει τῆς θερι-
νῆς ἀκμῆς του, ἐγὼ προσφωνῶ λόγους ἀποχαι-
ρετισμοῦ πρὸς τὴν φιλότατην ἀκτὴν τοῦ Παλαιοῦ,
ἥτις ἢ ἀπομείνῃ καὶ πάλιν ἔρημος καὶ πενθίμη,
μαστιγομένη ὡς δολιχὴ ὑπὸ τοῦ ἀργίλου κύμα-
τος κατ' ὄλον τὸν χειμῶνα καὶ μέχρι τῆς νέας
καλοκαιρίας τοῦ 1885.

Ἄκτῃ ἀμμόδης ὡς ἢ τοῦ Νέου Φαλήρου εἶνε
δι' ἐμὲ σχολαστικὴ ὡς πρωτοβάθμιος δημοδιδασ-
κάλισσα παραλία ἄνευ βράχων εἶνε κόρη χωρὶς
παίσματα — καὶ ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὰ πεί-
σματα.

Τὸ Νέον Φάληρον εἶνε γραμμὴ εὐθεία — καὶ
ἐγὼ ἀποστρέφομαι τὰς εὐθείας γραμμάς, διὰ
τοῦτο καὶ οὐδέποτε γράφω εἰς χαρακωμένον χαρτί.

Τὸ Παλαιὸν Φάληρον ἀπ' ἐναντίας εἶνε ἀνώ-
μαλον — καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ ὅλα τὰ ἀνώμαλα . . .
ἐκτὸς τῶν ἀνωμάτων βημάτων.

Τὸ Νέον Φάληρον εἶνε τεχνητόν, πλαστόν,
ἐφμμυθιωμένον.

Τὸ ἐνθυμῆσθε πῶς ἦτο πρὸ τινῶν ἐτῶν;
Παράλιος Σαχάρα. Κρημνίσατε καὶ τώρα τὰ μέ-
γαρά του, κόψατε τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρό-
μου θὰ μείνῃ καὶ πάλιν Σαχάρα. Ἀφαιρέσατε πᾶν
ἔχνος κατοικίας καὶ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸ Παλαιὸν
καὶ θὰ μείνῃ εὐμορφότερον ἀφ' ὅσον εἶνε.

Ἀγαπῶ τὴν φύσιν ἐν τῇ τέχνῃ ἀλλὰ δὲν ἀγα-
πῶ τὴν τέχνην ἐν τῇ φύσει. Προτιμῶ ἕνα κλιῶ-
να ὄμιον ἀληθῆ παρὰ ἐν βόδον ἐκ κηροῦ, ἕστω
θαυμασίως πεπλασμένον, καὶ προτιμῶ τὴν ἡλιο-
καὴ ἔψην χωρὶκῆς ἢ τὴν ἐφμμυθιωμένην μορφὴν
βασιλίσσης.

Ἄλλὰ καὶ ἐν καταλίπῳ τὰς καλοισθητικὰς ταί-
τας ἰδέας· αἰτίνας δυνατὸν νὰ μὴ εἶνε ἀλάνθαστοι
ὡς ἐντελῶς προσωπικαί, καὶ προσφύγω εἰς τὰς
ἱστορικὰς ἀποδείξεις τὰς ἀσφαλτοτάτας πασῶν,
ἀνευρίσκω ἐκ παραδείσεως ὅτι ἀφ' ἧς ὁ κάτοικος
τῆς κλεινῆς ταύτης πόλεως ἠσθάνθη τὸ πρῶτον
τὴν ἀνάγκην νὰ λούσῃ τὴν ἐκ τοῦ θερινοῦ ἡλίου
πεπυρακτωμένην κεφαλὴν καὶ τὸ πεπονημένον καὶ
κλίθρον σῶμά του, ἄνευ δισταγμοῦ περὶ τοῦ αἰ-
γιαλοῦ ἐν ὧφειλε νὰ ἐκλέξῃ πρὸς τοῦτο, ἔθεσε
μίαν συνδῶνα ὑπὸ τὴν μασχάλην καὶ ἔνα τρέφι-
μον τῆς Πλάκας ὑπὸ τὰ σκέλη . . . καὶ ἔλαβε τὴν
πρὸς τὸ Παλαιὸν Φάληρον ἄγουσαν.

Καὶ ἐγὼ λοιπὸν πιστὸς τηρητῆς τῶν πατρίων
ἐθίμων καὶ ἀποφεύγων κατὰ τὸ δυνατὸν πᾶν
ξενικὸν καὶ ὀθνεῖον, ἐνῶ σεῖς ἐλούεσθε εἰς τὰ
κατάβολα νερά τοῦ Νέου Φαλήρου μωλιωπιζόμε-
νοι τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ ἔπειτα ἐγυ-
ρίζετε ἄνω καὶ κάτω κατὰ τάξιν ἀνὰ τὴν πλα-
τείαν μέσῳ τῶν γραφικωτάτων βεβαίως τραπε-
ζῶν καὶ καθελῶν τοῦ καφελεῖου, — διότι δὲν εἶ-
χετε τί ἄλλο νὰ κάμετε ἕως ν' ἀρχίσῃ τὸ θέα-
τρον — ἐγὼ ἐπιτίθαινα εἰς τὸ καλὸν μου Παλαιόν,
ἐκολύμβων εἰς τὰ σαπφείρινα νερά του, τὰ ὅποια
ἔχουν καὶ τὸ προνόμιον νὰ διατηροῦν εὐαγγελι-
κὴν καλοσύνην εἰς τὴν κνηὸν οἰοῦσθεπε ἀνέμου,
καὶ ὅταν ἐξηρχόμεν τῆς θαλάσσης μετὰ τὴν γλυ-
κυτάτην ἐκείνην μετὰ τὸ λουτρόν νωθρότητα, εἶ-
χον ποῦ νὰ περάσω τὴν ὥραν μου, ἀλιεύων ἢ
λεμβοδορῶν ἢ πλανώμενος συνήθως ἀνὰ τὴν πα-
ραλίαν.

Καὶ ἢ παραλία αὕτη δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν
ἀτελείωτων ἐκείνων τάπητα ἄμμου, ὡς ἢ τοῦ Νέου,
ἐν ᾧ ὁ περιδιαβάζων σῦρει τοὺς πόδας πεπονημέ-
νους ὡς πᾶσγων ἐκ ποδάγρας — ὄχι· ἐδῶ ἀκρω-
τήρια ὀξυρρυγχά προέχουσι, καὶ ὀλισθηροὶ σκό-
πελοι ἀνορθοῦνται, καὶ ποικιλώσχημοι ὑφαλοὶ
ὑπόκλυθάνουσι, καὶ μικροσκοπικοὶ κοιλίτικοι τέλ-
νουσι τὴν ἀγκύλην εἰς τὸ κύμα, καὶ διαδέχονται
τὸ ἐν τὸ ἄλλο ἐν ἀπαραμίλλῳ χάριτι ἀντιθέ-
σεως καὶ ποικιλίας.

Ἐν γένει ἀγαπῶ τὴν δι' ἀγκίστρου ἀλίαιαν.
Ἡ συγκίνησις ἐκείνη, ἣν αἰσθάνομαι ἰδίως ὅταν
ἀνασῶρω σπάρου συλληφθέντα καὶ ὀρητικῶς τι-
νασσομένον, εἶνε ἐκ τῶν γλυκυτέρων μου συγκι-
νήσεων, καὶ τὸ συναίσθημα τοῦτο ἐδοκίμασα
πολλάκις ἐν τῇ φαληρικῇ αἰγιαλῇ.

Ἄλλ' ἔμαθον προσέτι κατὰ τὸ θέρος αὐτὸ
καὶ δύο νέα εἶδη ἀλίαιας ἀπλούστατα καὶ λίαν
τερπνά.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἢ ἀλιεῖα τῶν μικρῶν καρκίνων.
Τὰ καύμενα τὰ καθουράκια! τρέχουν τόσον νόστι-
μα μετὰ τὸ πλάγι ὅταν ἀνασηκώσῃ κανεὶς τὴν πέ-
τραν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κέθηται κρυμμένα. Ἐχουν
καὶ τόσην πονηρίαν διὰ νὰ κρουφθοῦν μέσα εἰς
τὴν ἄμμον, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἀνασκαλεύοντα

αυτήν με τούς μικρούς των πόδας, έπειτα όταν άπλώνης πλέον τὰ δάκτυλα διὰ νὰ τὰ συλλάβης και ιδούν τὰ στενά, λαμβάνουν με τόσην γενναϊότητα θέσιν άμυντικήν και άνοιγοκλείουσαν τὰς δαγκάνας των και σέ τσιμπούν τόσον γλυκά ως νὰ σέ γαργαλίζουν, και τέλος πάντων τρώγονται έτσι ώμά, φρέσκα φρέσκα με τόσην όρεξιν ύστερον άπό τό λουτρόν — ύστε τὰ ένυνήγουν πάντοτε άλόγητα.

Άλλά διὰ του άπλου αυτού τρόπου έννοείται ότι μόνον οι μικροί καρκίνοι συλλαμβάνονται: οι μεγάλοι οι κοινώς καθουραμάνας λεγόμενοι έχουν άλλην τέχνην, τήν έξης: Είς τό όκρον ενός λεπτού σχοινίου προσδένετε στερεώς μικρόν λίθον και μετ' αυτού τεμάχιον άρτου ή κόλλιον κρέατος ώμοϋ, και όπου ιδήτε όπήν επί παραθλασσίου βράχου, έντός της όποιας νομίζετε ότι έμφωλεύει καρκίνος, καταβιβάζετε τό δόλωμα. Έκεινος πειναλέος προσκολλάται επί του λίθου, σεις δε άνασύρετε τό σχοινίον και τόν φέρετε επί της ήρας έλαφρότατα, και τόν καρφώνετε διά περόνης ή σιδηρού σουβλίου, και όσον ή διὰ της χειρός σύλληψις αυτού δεν είνε πάντοτε άκίνδυνος εις τούς έχοντας μάλιστα άδράς τὰς σάρκας.

Θέλει όμως ύπομονήν και τέχνην ή άλιεία αυτή, ένψ ή των μικρών είνε χαριστάτη και εύκολος.

Η έτέρα άλιεία μου ήτο ή των γαρίδων. Τὰς είδετε ποτέ πώς τινάσσονται, πώς πηδούν, πώς ξεφεύγουν μέσα εις τό νερόν; Έδοκιμάσατε νὰ τὰς συλλάβετε διὰ των δακτύλων; Έχουν διαβολευμένην περιέργειαν τὰ μικρά αυτά ζήφια — ίσως ειότι είνε γένους θηλυκού — και θα πλησιάσουν εύθως νὰ ιδούν τί είδους πρῶγμα είνε οι δάκτυλοι σας. Αν έχετε έκτακτον επιτηδειότητα ταχυδακτυλοουργού, τὰς άρπάζετε άφνης από τόν μύστακα και τὰς άνασύρετε προς μεγάλην αυτών έκπληξιν. Άλλως τὰς περιορίζετε διὰ της παλάμης εις τήν άκραν ενός βράχου και τὰς συλλαμβάνετε κλείοντες κατά μικρόν τήν χείρα, διότι γλυστρουν, πηδούν, φεύγουν καλλίτερα και από τούς φύλλους. Έγώ είχα κάμη μικράν άπόχην εκ λεπτοτάτου κανίου και συνελάμβανον άρκετάς: είνε νοστιμώταται τραγόμεναι έτσι σπαρταριστά, σπαρταριστά!

... Δέν ήξούρω διατί και τὰ καθουράκια και αι γαρίδες μου ένεθύμιζον πάντοτε μερικὰς κοκέτας: τὰ καθουράκια τὰς μελαγχρινὰς και αι γαρίδες τὰς ξανθὰς. Ίσως έπειδή έχουν και αυτά τὰ ίδια τεχνάσματα, αλλά και τήν αυτήν χάριν και νοστιμάδα, και ίσως άκόμη διότι γλυστρουν, ξεφεύγουν, ξεφεύγουν — μά επί τέλους συλλαμβάνονται.

Και μη έννοίσατε δά ότι έν καλογηρικῇ μοναξιά έκαμνα τὰς άλιευτικάς αυτὰς έκδρομάς όλισθαίνων και άναρριχώμενος παρά τήν θάλασσαν επί των άκρωρειών των βράχων και βαπτί-

ζων ουχι σπανίως άνευ άναδόχου και Ιερέως τήν έτερον των ποδών μου έν τῷ ύδατι; "Οχι δά! ήσυχάσατε και μη βιασθήτε νὰ έλλεινολογήσετε τήν μοναξίαν μου.

Έπί των βράχων αυτών των ήρῶν ουχι σπανίως συνήτησα άδρότατα σώματα νοηελώς καθήμενα ή κατακεκλιμένα. Άναμέσον του γαλανού ουρανού επάνω και της γαλανής θαλάσσης κάτω πολλάκις ήτένισα και έλλα γαλανά — ήκαστανά — ήτινα ήσαν όφθαλμοί. Έκτός των ροδοθαφών νεφών της έσπέρας συχνάκις έτυχε νὰ άναφανή ένγύτερον και άπέναντί μου ροδοθαφής τις παρειά.

Και τόσον μάλιστα ή επίδρασις αυτών ήν ισχυρά, ώστε καταλιπών άφνης τήν προσφιλή άλιείαν και ένθρονισθείς εις παράκτιον πέτρινον θρόνον εν έλάξευσα τὰ κύματα επεδόθη έσπέραν τινά εις νέον είδος άλιείας . . . εις τήν άλιείαν στίχων.

Βλέπετε ήμεις οι καταδικασμένοι νὰ πλέωμεν στίχους διὰ τόν έλλον κόσμον, όπως αι γραιραι πλέουσι περιπόδια διὰ τούς έγγόνους των, έν άφίνομεν καμμίαν ώραν και περίστασιν νὰ υπάγη χαμένη, όπως αι καλά αυτὰι μάμαι, χωρίς μάλιστα νὰ έχωμεν άνάγκην νὰ φέρωμεν μαζι όπου πηγαίνομεν τὰ νήματα και τὰς βελόνας μας — ήμεις πλέκομεν μέ τόν νοῦν.

Όταν μάλιστα έχη κανείς τόσον καλὰς γυτονοπούλας παρέκει διὰ νὰ του εμπνέουν ιδέας, και τό κύμα εμπρός του διὰ νὰ του λέγη τὰ όμοιοκαταληξίας ήμπορεί νὰ μη ύποπέση εις πειρασμόν;

Άλλά πῶς ν' άρχίση; Αἰ, φυσικά από μικράν προσλαλίαν πρώτον προς τόν τόπον. Παραδείγματος χάριν:

Έτοια τύχη σόν κ' εσίνα
Άλλος τόπος δεν θε νάχη.
Τόσα νιχτ' άνοπλασμένα,
Τόση χάρι κ' έμμορφιά
Δέν τὰ βλέπουν άλλοι βράχοι
Μηδέ τάχουν συντροφία.

Η πρώτη στροφή καλή κακή έτελείωσεν ή: ιδωμεν τώρα και περι της δευτέρας. "Α, νά! δύο τρείς χαριτωμένα ήφεις κύπτουν και κατοπτρίζονται έν τῷ αἰγιαλῷ λοιπόν:

Άχ, καλότυχ' άκρογιάλι,
Μοναχά μεσ' ετά νερά σου
Ζωγραφίζονται τόσα κάλλη
Ποῦ σε χαίρονται σκυφτά.
Σὺ τούς θίνεις τῆ δροσιά σου
Και τήν βψι τους αυτά.

Έλωτες γλυκύτατοι και φωναί περιχαρείς διακόπτουν επί πολὺ τό νήμα των στίχων μου, αλλά χωρίς νὰ τό θέλουν πλουτίζουν τήν τρίτην στροφήν μου:

Και φωναίς και γέλι' άνόμα,
Ποῦ συχνά ξεφτερουγίζουν
Άπό κάποιεσ κόρης στόμα,
Σμίγουν, σδύνονται γλυκά
Με τὰ κύματα π' άφρίζουν
Και λαλοῦν άρμονικά.

Και ύστερα! Δέν ήμπορεί βέβαια νὰ τελειώση έως εδώ, κᾶτι χρειάζεται άκόμη. Τί; . . .

Και ένψ άρχίζω νὰ στενοχωρούμαι και νὰ θωπαῶ εις μάτην: τό άλατισμένο μου μέτωπον, μικρά άλιευτική λέμβος μ' ένα ψαρήν μέσα περνά εμπρός μου και λοξοδρομεί άφνης γοργώς φεύγουσα πρό της θέας των περικαλλών εκείνων μορφών, αἰτίνας κάθηνται επί του πλησίον βράχου. Αυτό έχρειάζεται και εις έμέ:

Αἰ, ψαρά μου, τί; Τρομάζεις;
Έτοίεσ κάλλη δεν ξανείδες
Κοι τό δρόμο σου αλλάζεις
Κοι τῆ βάρκα πᾶς άλλοῦ.
— Μην της νόμισες νεράιδες
Γιὰ νυφούλας του γιάλου;

Και λοιπόν ή κεφαλή μου άλατισθείσα από τράκοντα λουτρά κατώρθωσεν ούτως εκ του προηγούμενου νὰ γενήση εικόσιτετάδα στίχων; "Ο της αυτοκτίας!

Ός προς τήν επίδρασιν του θαλασσίου άλατος: επί του ανθρώπου εἶχον μέχρι τούδε τήν ιδέαν ότι άλμυρίζει μεν τό σᾶμα — και διὰ τούτο έγνώρισα μάλιστα ξανθὴν κόρην ή οποία έφοβείτο νὰ κάμη πολλά θαλάσσια λουτρά διὰ νὰ μη χάσῃ . . . τήν γλυκύτητά της — νοστιμίζει όμως τό πνεῦμα. Τόσον ύστε κατ' έμέ είνε άσυγχώρητος άνθρωπος λέγων άνοησίας . . . μετά τό θαλάσσιον λουτρόν του. Άλλά τήν ποιητικήν ένέργειάν του άλατος έντελῶς ήγνώσουν, διότι ίσα ίσα οι πλείονες των ποιητῶν μας είνε άνάλατοι — και διὰ τούτο εύκολα βρωμίζουν. . .

Έν τούτοις ό ήλιος δέει μαλακώτατα άνάμεσα εις τὰ ροδοσύννεφα του, τὰ όποια άπλώνονται γύρω ως άπαλά βελούδινα προσκέφαλα έτοιμα νὰ δεγθῶσι τήν κουρασμένην εκ του ήμερησίου δρόμου ολόχρυσον κεφαλήν του, και με τόν ήλιον μαζι δύνουν και θλαι οι επίγειοι ήλιοι: οι όποιοι έλαμπον και μ' έθέρμαινον μάλιστα τριγύρω μου τόσον ώστε μετενόησα διότι δεν είχα πάρη μαζι τήν όμβρέλαν μου.

Η θάλασσα γίνεται σκιερὰ, φαιά, ή ήρα σκοτεινή, ή φύσις όλη ήρεμος, άκίνητοῦσα εν μελαγχολία, εμπνέει τό θλιβερόν εκείνο της έσπέρας συναίσθημα, ότι μετά της ήμέρας ήτις παρήλλε, παρήλθεν όμοῦ και της ζωής μας μία ήμέρα. Άλλ' ό ήμισα φιλοσοφῶν στόμαχός μου άπολέσας τήν ύπομονήν του, επαναστατεί δημηγορών υπέρ των δικαιωμάτων του, τὰ όποια επί τόσην ώραν του κατεπάτησεν ή κακή του γειτόνισσα καρδιά, και με φέρει έκόντα άκοντα προς τήν αντίπεραν άκτῆν του νέου Φαλήρου, ίνα εξαφνίωσ ζευγος όπιτών τρυγόνων άπό του προσώπου του πινακίου μου, και βαυκαλώμενος είτα υπό της γλυκύτατης μουσικής του Φιλήμορος και της

Βαυκίθος εύρω κατάλληλον και άρμόζον μέλος προς τούς στίχους εκείνους, τούς όποίους ένέκλειον άγράφους έν τῇ μνήμῃ.

Χαίρε λοιπόν, προσφιλής άκτῆ, άγαπητοί μου βράχοι! Οι άλλοι σᾶς έχκατέλειψαν εύθως ως παρήλθον αι καλάι σας ήμέραι, όπως συνήθως έχκαταλείπουν τούς φίλους εν τῇ δυστυχία των, άλλ' έγώ πιστός ως ό κύων, του όποίου τήν κεφαλήν φέρω σύμβολον πίστειος . . . επί του λαϊμαδέτου μου, θα έρχωμαι ένίοτε νὰ σᾶς παρηγορώ τόν χειμῶνα και νὰ ένθυμούμεθα μαζι τὰς καλὰς μας ήμέρας: και όταν επιστρέφω εις τὰς Άθήνας θ' άποκομίζω πάντοτε εις άνάμνησιν όλίγην ήμνον εκ της παραλίας σας διὰ τό μελανοδοχείδον μου και πολὺ πολὺ άλας διὰ νὰ άλατίζω όχι μόνον τὰ φαγητά μου, αλλά και όλα τὰ άνάλατα πράγματα, τὰ όποια σωρηδόν με τριγυρίζουν, τὰς πατριωτικάς επιδείξεις, τὰς καλὰς συστάσεις των έφημερίδων, τούς επιταφίους λόγους, τούς προστατευτικούς φίλους — και πρό πάντων αυτῶν τήν άνάλατον φλυαρίαν μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΚΙΜΗΣ

Η ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Άφορμήν λαβών εκ του έν τῷ προτελευταίῳ φύλλῳ της « Έστίας » δημοσιευθέντος άρθρου του συνεργάτου ήμών κ. Α. Ν. Ρούκη περί του πυροσβεστικού σώματος του Βερολίνου εις των διαπραπών άνωτέρων αξιωματικῶν ήμών και της « Έστίας » φίλος εύμενης άνακαιοί ήμῶν εξ ειδικοῦ γαλλικού συγγράμματος τῆν έπομένην διήγησιν περί της πυροσβεστικής ύπηρεσίας εν Νέα Υόρκη, εξ ής καταφαίνεται ή θαυμαστή άληθώς τελειότης του κλάδου τούτου παρά τοίς Αμερικανούς, υπερακοντίζουσα πᾶν ὅ,τι κατώρθωσαν μέχρι τούδε τὰ άλλα έθνη επί τούτου.

Η διήγησις έχει ως έπεται:
— Συνέπεσε νὰ ιδήτε τούς ανθρώπους μου εις τό έργον; με ήρώτησεν ό διοικητής των πυροσβεστών της Νέας Υόρκης συνταγματάρχης κ. Gisorsel? εις εν φίλος τις με είχε παρουσιάσει.
— "Οχι, άπεκρίθην: αλλά πολὺ έπεθύμουν νὰ τούς ιδῶ, διότι ή φήμη αυτών είνε παγκόσμιος.

— Λοιπόν τήν νύκτα της αύριον σᾶς προσκαλώ νὰ παρασταθῆτε εις μίαν τοιαύτην απόπειραν. Τήν επισύσαν, κατά τὰς δύο μετά τό μεσονύκτιον, είσρηχόμεθα βαδίζοντες επί της άκρας των ποδών εις τόν σταθμόν των πυροσβεστών της 18 όδοῦ, εν ψ πάντες εκοιμῶντο, πλην του σκοπού, ὅστις και ήλθε νὰ μᾶς άνοίξη. Έν τῷ μέσῳ

της αθούσης άπαστράπτει ή άτμοκίνητος άντλία· πρὸς τάριστερὰ δὲ κώδων τοῦ συνθήματος· δεξιὰ ἠλεκτρικὴ συστοιχία χρησιμεύουσα ἵνα σημειώ- νη τὸν ἀριθμὸν τῆς συνοικίας, ἐν ἣ ἐκρήγνυται ἡ πυρκαϊά· καὶ εἰς τὸ βάθος στάθλοι, ἐνθα μέ- νουσι δύο λαμπεροὶ ἵπποι, πληρέστατα ἐπισσαγ- μένοι καὶ μόνον τοῦ χαλινῶ δεδέμενοι· ἐκατέρω- θεν δύο κλίμακες ἄγουσιν εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ἀνδρῶν τοῦ δευτέρου πατώματος. Ὁ διοικητὴς μὲ τοποθετεῖ παρὰ τὸν τοίχον, μοὶ δίδει τὸ ὥρολό- γιον τοῦ (τὸ ἰδικόν μου ἐσημείωκε μόνον τὰ πρῶ- τα λεπτά) καὶ μοὶ λέγει:

— Σταθῆτε αὐτοῦ, καὶ μετρεῖτε τὰ δευτερό- λεπτα.

Δίδω τὸ σημεῖον· ὁ κώδων τοῦ κινδύνου σημαί- νει. Ἵστε συμβαίνει τι παράδοξον καὶ ὡς διὰ μαγείας· ὁ ἠλεκτρισμὸς ἀνοίγει τὰς θύρας καὶ ἀπολύει τοὺς ἵππους, οἵτινες ἐξορμῶντες τῶν στά- θλων, ἔρχονται καλπάζοντες καὶ τοποθετοῦνται ἐκατέρωθεν τοῦ ῥυμοῦ τῆς άντλίας. Οἱ ἄνδρες καταβαίνουσιν ἐν σπουδῇ τὰς κλίμακας· εἰς προσαρτῆ εἰς τὴν ἄμαξάν τὰ λωρία τῶν ἵππων, ἄλλος τοποθετεῖ τὸν χαλινόν, τρίτος δὲ τις ῥί- πτει φωσφορικὸν πυρεῖον εἰς τὸ πετρέλαιον τῆς μηχανῆς, καὶ ἐν τῷ ἔμα εὐρίσκονται πάντες εἰς τὰς ἐπὶ τῆς ἀμάξης θέσεις των. Ὁ ἡνίοχος λαμ- βάνει τὰ ἵνλα. — « Ἐτοιμος! » φωνάζει καὶ αὐ- τοστιγμῇ ἐξορμῶσιν εἰς τὴν ὁδόν. Παρατηρῶ τὸ ὥρολόγιόν μου· ἐννέα δευτερόλεπτα εἶχαν πα- ρέλθει! Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν κατάπληξίν μου. Ἐ, λοιπόν! τὸ αὐτὸ πείραμα ἐπανελήφθη εἰς τρεῖς διαφόρους σταθμούς, καὶ εἰς τοὺς τρεῖς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἐπετεύχθη, ἡ αὐτὴ ἰλιγγιώ- δης ταχύτης. Ἐν τινι σταθμῷ μόνον οἱ ἄνδρες ἐχρειάσθησαν δώδεκα δευτερόλεπτα. Ὁ διοικη- τῆς προσκαλεῖ τὸν λοχαγόν, καὶ τῷ λέγει ξηρῶς δεικνύων με: « Πάριστάται εἰς ξένος ἐνταῦθα. » Ὁ λοχαγὸς ἐρυθριᾷ, συναγει τοὺς ἄνδρας του, ἀναβιβάζει αὐτοὺς εἰς τοὺς κοιτῶνας, κατακλίνε- ται καὶ ὁ ἴδιος, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ σημάνω καὶ πάλιν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Τὴν φορὰν ταύ- την, πρὶν ἢ παρέλθωσι τὰ ἐννέα δευτερόλεπτα, ὁ λόγος ἦτο ἐν τῇ ὁδῷ.

Μοὶ ἀρέσκει ἡ τοιαύτη ἐθνικὴ υπερηφάνεια.

— Καὶ τώρα, μοὶ λέγει ὁ διοικητὴς, μάθετε ὅτι καθ' ἑλπὴν τὴν πόλιν ὑπάρχουσι κιβώτια τη- λεγραφικὰ πολυάριθμα, διανεμημένα οὕτως, ὥστε οὐδεμία οἰκία νὰ ἀπέχη αὐτῶν πλείοτερον τῶν πεντήκοντα βημάτων. Ὁ ἰδιοκτήτης, παρ' ἣ ἔβε- λεν ἐκραγῆ πυρκαϊά, δὲν ἔχει ἢ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ κιβώτιον καὶ νὰ πληξῆ ἐν χειριστήριον ἐν τῷ ἔμα ὁ κώδων τοῦ κινδύνου σημαίνει, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς συνοικίας, ἐν ἣ ἐξεργάγη τὸ πῦρ, γνωστο- ποιεῖται εἰς ὅλους τοὺς σταθμούς· αἱ πέντε πλη- σιέσταται εἰς τὴν πυρκαϊάν άντλία ἐξέρχονται, πᾶσαι δὲ αἱ ἄλλαι ἵστανται ἔτοιμα ἵνα κινήσω- σιν εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον. Εἰς νέαν τηλεγραφι-

κὴν πρόσκλησιν καταφθάνουσιν ἀμέσως ἄλλαι πέντε αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ἐπιμένην περίμετρον καὶ οὕτως ἐφεξῆς, ἀναλόγως τῆς σφαιρότητος καὶ τῆς προόδου τοῦ πυρός. Μετὰ μίαν στιγμὴν θέ- λετε τὸ ἰδεῖν.

Πράγματι, κατὰ τὰς 3 μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς αὐτῆς νυκτός, εἰς τὴν λεωφόρον θ, ὁ διοικη- τῆς ἀνοίξας ὁ ἴδιος ἐν ἠλεκτρικὸν κιβώτιον ἔδωκε τὸ σύνθημα πυρκαϊᾶς. Ἐκράτουν καὶ παρετήρουν τὸ ὥρολόγιόν μου: εἴσαρα καὶ ἡμῶν λεπτὰ μετὰ τὴν τηλεγραφικὴν πρόσκλησιν, ἐνώπιόν μου, ἐπὶ τῆς λεωφόρου, πέντε ἀτμοκίνητοι άντλίας εὐρίσκοντο εἰς τὸ ἔργον, καπνίζουσαι καὶ ἔτοιμα νὰ ἐκσφενδονήσωσι στήλας ὕδατος.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ οἱ ἄνδρες ἐπα- νήλθον εἰς τοὺς στρατώνάς των. Πάντα ταῦτα εἶχον συμβῆ, χωρὶς οὐδεὶς τῶν κατοίκων τῆς Νέας Ὑόρκης, οὐδ' αὐτῶν τῶν γειτόνων, νὰ ἀφυπνισθῆ.

Α. Τ. Toutain.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κ. κρύπτει τὰ χρόνια του.

Ἐρωτηθεὶς προχθὲς περὶ τῆς ἡλικίας του ἀπαντᾷ τόσον ἀπίσταυτα, ὥστε εἰς τῶν φίλων του ἀνακράζει:

— Καλὲ τί λές; ἐσὺ θὰ εἶσαι, φίλε μου, τῶν σωστὰ πενήντα πέντε ἐτῶν.

— Ἀπατάσαι, ἀγαπητέ, θὰ ἐννοῆς βέβαι τὸν ἀδελφόν μου μὲ τὸν ὅποιον εἴμεθα αἰδύμει. Ἐκεῖνος εἶνε τώρα πέντε χρόνια ἔπιθαμένος.

— Γιατί δὲν ἔφαγες, Γεωργάκη, τὴ σούπα σου οὔτε τὸ κρέας;

— Μοῦ πονεῖ, μαμά, τὸ δόντι μου ἐδῶ δεξιὰ. Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Γεωργάκης ἀρκάζει δύο μῆλα, ὧν τὸν ἐν καταβροχθίζει τάχιστα.

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπες πῶς ἔχεις κονόδοντο;

— Τὰ μῆλα τὰ μασσῶ ἀπ' ἐδῶ ἀριστερά, μαμά.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πάντοτε οἱ ἄλλοι ὑπερῆσαν ἀγνώμονες πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ οὐδέποτε πρὸς ἐκεῖνους.

Οἱ κάλλιστοι φίλοι εἶνε οἱ κινδυνωδέστεροι ἐχ- θροί, διότι γνωρίζουσι ποῦ καὶ πῶς δύνανται νὰ μᾶς πειράξωσι.

Ἡ ζωὴ ὁμοιάζει πρὸς βιβλίον, τὸ ὁποῖον οἱ μὲν μωροὶ φυλλομετροῦσιν ἐπιτολαίως, οἱ δὲ φρό- νιμοὶ ἀναγινώσκουσι μετὰ προσοχῆς, διότι γνω- ρίζουσιν ὅτι ἀπαξ μόνον θὰ τὸ ἀναγνώσωσι.